

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

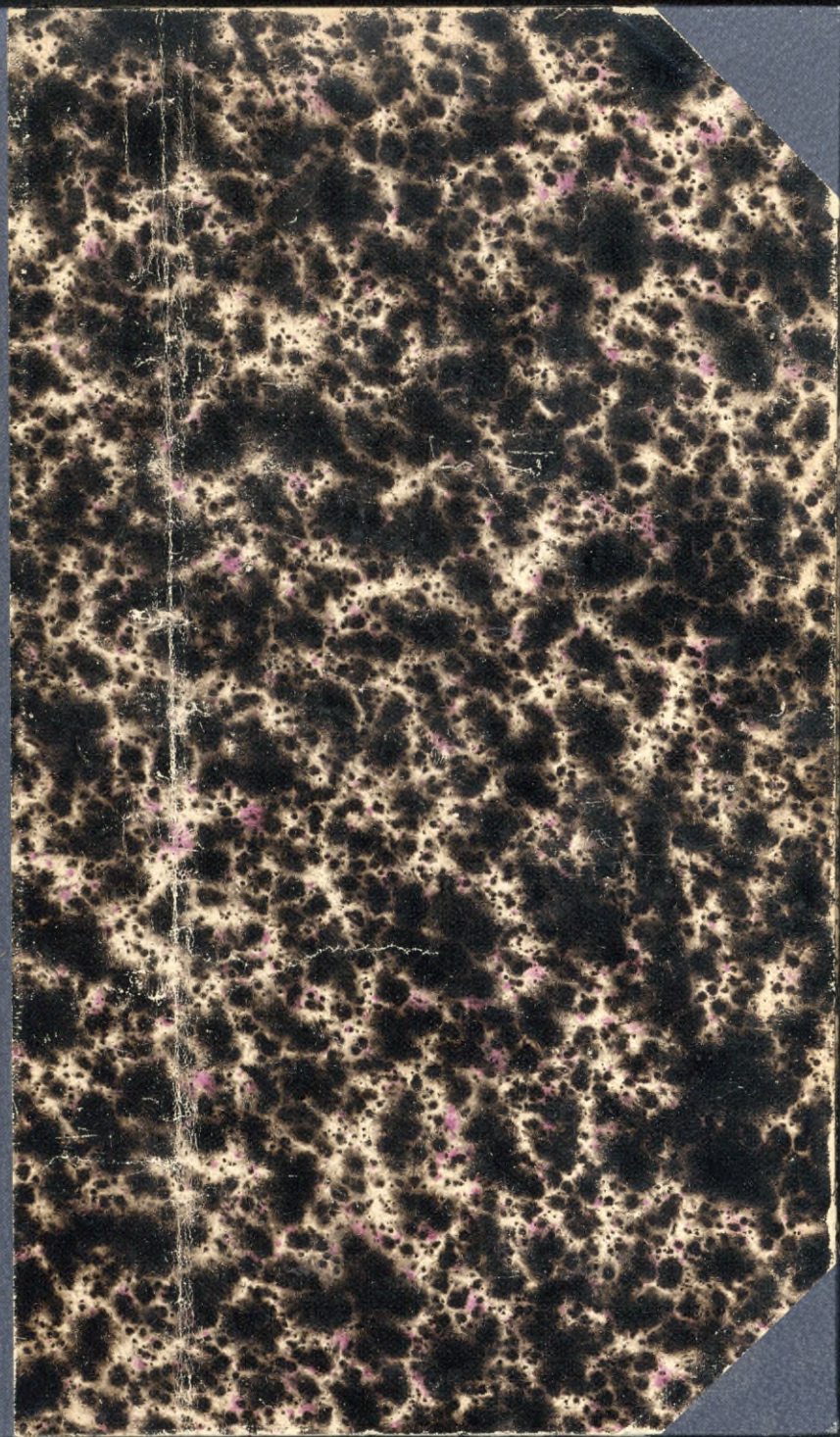
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

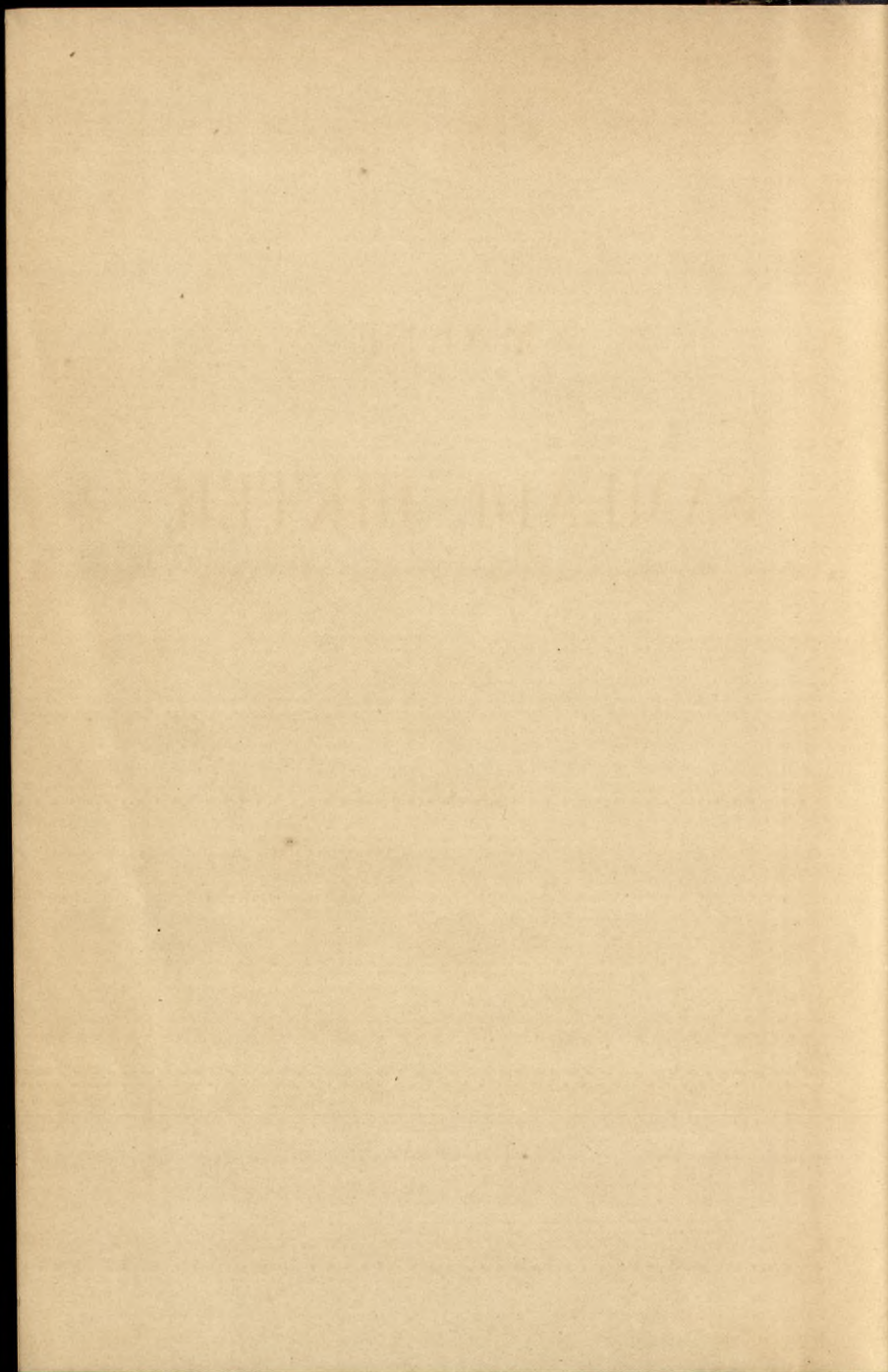
UPPSALA
UNIVERSITET

Upsala Univ. Bibliotek

*Scand.
Litt. litter.
Diktur.*

135

SMÄRRE
SAMLADE DIKTER

AF

U. U.

[Ulrik Uddman]

STOCKHOLM

1880.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

SMÄRRE

SAMLADE DIKTER

AF

U. U.

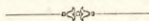
STOCKHOLM

1880.

INNEHÅLL.

	Sid.
Till allmänheten	1
Vårsång	2
Min lefnadsfilosofi	3
Julen	5
Emelie.....	6
Kaffesysterarna	7
Farbror	11
Sancte Pehr	12
Flyttfoglarne.....	13
Vestanvind.....	14
Kafferepet	15
Melankoli	20
Den öfvergifne äkta mannen.....	20
Mina frierier.....	22
Tidningarna	24
Assistansen	25
Bertha.....	27
Kung David	28
Vaggan	32
Efter tio år	32
Sympati	36
Noak	37
Rosa	39
Den sörjande.....	40
Gumman och hennes hundar.....	42
Luftslottet	44
Rivalerna	45
Jägarlif	46
Den sörjande enkan	48

	Sidd.
Oerhörda qual	419
Karamellvisan	500
Lina	513
Lopporna	513
Sång	516
Flickans klagan	518
Vid Lungö fyr	519
Vid Gartnersällskapetets sammankomst år 18—	612
Epigrammer med mera	615
Till Elias Sehlstedt 1868	616
Midsommarfesten	617
Precist som vi gjorde	619
Täcket	711
Dockorna	711
Bonden	713
Kalkåkning	715
Frieriannonsen	717
Kläderna	811
Det sorgliga afskedet	813
Balen	815
Kyssten	816
Fantasier på sjön	817
De älskande	911
Ordensstjernen	913
Kocken	916
Moses	918
Hustrun med fyra män	919
Gubben i mån'	1011
Nattfantasier på Carl den trettondes torg	1014
Adjunkten	1017

Till allmänheten.

När lifvet ibland karameller
Och glace och konfekt blir mig trist,
Jag glädjen ej derföre faller,
Men fattar min penna helt visst;
Jag låter pegasen min rusa,
Och skrifver hvad mig faller in,
Och då blifva tankarne ljusa
Med glädje i håg och i sinn'.

Mot höjden pegasen ej stiger,
I ætern ej höres min sång,
Min corpus den är allt för diger
Att hinna dit halfvägs en gång.
Bland vänskap och trefnad mer ledigt
Min sångmö vill hafva sin gång,
Och om icke alltid så sedigt,
Dock blygsamt hon drillar sin sång.

Från gåsen min penna jag hemtat —
Man säger ju: »Dum som en gås»; —
Ty fins något dumt der jag skämtat,
Från pennan det flutit, förstås.
Men fins något roligt att lära
I dessa försök som jag gör,
Då räknar jag mig det till ära
Att sjelf jag är pappa derför.

Så, ärade allmänhet, låter
 Förhoppningsfullt jag i ditt hägn
 Mitt opus, och hoppas att åter
 Mynt duggar som sommarens regn,
 I form utaf kronor och ören,
 En kostelig syn i min hand.
 Jag äfven tar gamla valören
 Så länge den gäller ett grand.

Vårsång.

Nu är det vår!
 Vintern har flyktat, och uti dess spår
 Träder den gyllene tiden, då sinnet
 Qvicknar ur halfärig dvala igen.
 Frosten och kölden förblekna i minnet,
 Solen oss helsar, vår längtade vän.
 Jorden står smyckad med blom i sitt hår,
 Nu är det vår!

Nu är det vår!
 Frigjorda böljan mot stränderna slår,
 Klar ligger sjön, på dess leende spegel
 Gungar en julle med vimpel i topp;
 Vestanvind fyller de bugtiga segel,
 Krusade vågen beskriver dess lopp,
 Sjömannahjertat det bultar och slår,
 Nu är det vår!

Nu är det vår!
 Kärlekens välde i skapelsen rår.
 Blygsamma tärna med blomstrande kinden,
 Känner du pilen från kärlekens gud? —

Öppna ditt hjerta, den villiga vinden
 Kringför din längtan på skapelsens bud.
 Ynglingens hjerta till mötes dig går,
 Nu är det vår!

Nu är det vår!

Fatta pokalen med fröjd, du förstår!
 Drink för de dagar, som fröjdande sinnet
 Dväljes i kärlek, i oskuld och frid,
 Flygtande fort, men dock lemnande minnet,
 Minnet det kära att hålla sig vid.
 Skål för den gyllene våren, gutår!
 Nu är det vår!

Min lefnadsfilosofi.

Mig fröjdar de gyllene drufvornas saft,
 Mig fröjdar allt skönt uppå jorden.
 Jag älskar att skåda den nordmannakraft
 Vid glaset, i striden, i orden!
 Som bjuden vid bålen jag trifves alltjemt
 Der frågande dropparne flutit,
 Der tronande allvar och yrande skämt
 Förbund med hvarandra ha knutit.

Jag eger ej pengar, det gör ingenting,
 En gäst blott som ständigt vill flytta;
 Jag ändock är lycklig på jordenes ring,
 Som Diogenes uti sin bytta.
 Ej tomma och hungriga björnar i nord
 Mig någonsin kunnat förfära,
 Och snyltgäster finnas ej omkring mitt bord,
 Der ingenting fins att förtära.

När tillgång jag saknar att dricka mitt glas,
 Så hyllar jag den politiken,
 Att, hellre än törsta, jag håller kalas
 Hos någon god vän uti viken;
 Och börjar der tryta, jag går till en ann'
 Och stannar tills äfven der tryter;
 Så tågar jag vidare — hittills jag fann,
 Att lifvet då lugnast förflyter.

Jag älskar att skämta. Den objudne gäst
 Man vanligtvis kallar bekymmer,
 Mig äfven besöker, men nog gör han bäst
 Att hastigt och lustigt han rymmer;
 För lifvet står alltid min helse i pant,
 Jag fyller med oro ej magen.
 Nej! bort med allt griller. — Det står ju så sant
 I skriften: — »Sörj ej morgondagen».

Och kommer den gamle med lien en gång
 Och frågar: »Min bror, är du färdig
 Att med mig anträda den resan så lång?
 Vår herre har funnit dig värdig.» —
 Då sjunger jag, lemnar så glad i mitt sinn'
 Det utnötta jordlifvets funder,
 Och tågar med fröjd uti himmelen in
 Vid englabasunernas dunder.

Mig möter der uppe den gamle Sanct Pehr;
 Med strålande ögon han blickar,
 Han portgrinden öppnar och ställer sig der
 Och vänligt med hufvudet nickar.
 Aha, gamle Pehr! din mimik jag förstår,
 Men har ej en sup att dig fresta.
 Som snyltgäst jag lefvat, som snyltgäst jag går,
 Min gubbe, i himlen att gästa.

Julien.

Ila, min julle, nu ila
Hän på den svallande sjö;
Snart på en stund får du hvila
Der vid en grönskande ö.

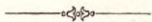
Der vill jag landa och bryta
Löf medan qvällen är mörk,
Kransar jag sedan vill knyta,
Girlander af hägg och af björk.

Så får du vända tillbaka
Lastad med blommor och blad;
Nu vill jag hvilan försaka;
Aldrig jag varit så glad.

Kring hennes fönster jag hänger
Gröna festoner omkring,
Så att knappt dagsljuset tränger
In i den grönskande ring.

Så vill altanen jag sira
Grön med små blommors behag,
För att min flicka få fira
På hennes födelsedag.

Re'n på gardinen hon drager,
Sakta vid dörren jag lyss.
Snart min belöning jag tager
Uti en brinnande kyss.

Emelie.

Till mig kom hon här om dagen,
Emelie, med tårars svall: —
»Jag har blifvit så bedragen,
Råd mig hvad jag göra skall.

»Alfred, ung och skön som dagen,
Först för mina fötter låg;
Men så snart jag blef bedragen,
Honom jag ej återsåg.

»Edvard sökte se'n mig vinna,
Och till hämnd jag honom tog;
Men med harm jag måste finna
Hur han äfven mig bedrog.

»Emil lindrade min smärta,
Kärleksfull han tycktes då,
Men till sluts hans falska hjerta
Jag erfara fick också.

»Säg, på hvem skall jag mig hämna,
Hvem skall jag till make ta?
Inför domstol vill jag nämna
Att jag fru vill bli. Ja, ja!»

För mig sjelf jag öfverlade
Hvilket råd jag skulle ge,
Och till slut jag henne sade:
»Tag och stäm dem alla tre.»

Kaffesysterarna.

De voro tre tillsammans,
 Som höllo kafferep,
 Der under prat och gamman
 Förglömdes lifvets släp.
 Den främsta af dem alla
 Var hennes nåd von —*Stam,
 Den andra fru sig kalla,
 Den tredje var madam.

Och när på kaffebordet
 Den sköna tåren sprang,
 Tog hvar och en till ordet,
 Allt efter hennes rang;
 En början gjorde nåden
 Med nyheter af vigt,
 Hon rullade upp tråden
 Till mången härlig dikt.

I ordningen den andra
 Var frun, som med besked
 Hvert samqväm visste klandra
 Der hon ej sjelf var med.
 Att goda värf besjunga
 Hör ej till kaffeton,
 Men outtröttlig tunga
 Att tadla hade hon.

Den tredje, hjälpmadamen,
 Fick tiga utan prut,
 Fick mest blott säga amen,
 När båda talat ut.

Men hade hon att visa
 En nyhet som var störst,
 Då fick hon hjertelisa,
 Då fick hon prata först.

I hjälphus jemt och ständigt
 Och köken kring hon gick,
 Af pigorna behandigt
 Hon allting veta fick.
 För denna sak så härlig,
 Af henne skött så bra,
 Var gumman outhärlig
 Bland kaffesyrarna.

En dag vid kaffebordet,
 När Kajsa rök derpå,
 Tog hennes nåd till ordet
 Och talade som så:
 »Hvad nytt ha ni, god' vänner,
 I dag att taga fram?
 Så börja hon, som ränner
 I alla hus, madam.»

Men hjälpmadamen bara
 I dystra tankar satt,
 Om svarta kattors skara
 Hon drömt den hela natt,
 Och derföre helt vresigt
 Hon uppå nåden såg
 Och svarade helt snäsig,
 Ty mörk var hennes håg:

»Att jag i husen ränner
 Är ingen synd och skam,
 Ty hvar en nogsam känner
 Att jag går ärligt fram.
 Men jag har lärt att tiga
 Det bästa sättet är,

Allt sedan jag som piga
Ers nåd betjente här.»

»Nå, tag det ej så illa,
Jag mente endast väl,
Vi bör ej tiden spilla
Med käbbel eller gräl;
Säg, får det lof att vara
En påtår, kära vän?
Så lät nu harmen fara
Och språka litet se'n.»

»Jag tackar, hjertans kära
Ers nåd, ej grälar jag.
Min husgång är min ära,
För äran är jag svag.
Men nu, — lät se! — hur var det,
Jag glömmet bort mitt tal,
Jo! Andersson vid gardet
Har blifvit korporal.»

»Hvad! — tänker ni att börja
Med sådant tal, madam?
Att ge oss sådan smörja
Är riktigt synd och skam.» —
»Jaha!» skrek frun, »gardister
Ibland kan vara bra;
Men bättre höra tvister
I äktenskapena.»

Men gumman stolt från bordet
Så mörk i hågen steg:
»Får jag ej hafva ordet
Så går jag strax min väg.
En händelse så härlig —
Det skedde uti Mars —
Men är jag här besvärlig,
Så adjö! — gubevars!

Jag ärligt sjelf mig föder,
 Till last jag ingen är.
 Fem sällskaper på Söder
 Mitt sällskap jemt begär.
 Och allt hvad jag vill hafva
 Man bjuder mig uppå;
 Sju koppar äkta java
 Jag dagligen kan få.»

Åt koppen afskedsblicken
 Hon kastade och teg,
 Gaf stolt åt nåden nicken
 Och fram till dörren steg.
 »Nej, så det får ej blifva»,
 Brast nåden plötsligt ut:
 »Skall ingen af oss gifva
 En nyhet mer till slut.»

Från bordet hon sig reste,
 En drottning stolt att se;
 I ögonen man läste
 En högsint, stor idé,
 Och värdigt, utan tadel,
 Hon gumman tog i famn:
 »Glöm bort att jag är adel —
 Hvad är väl rang och namn?

Sitt ner! låt harmen fara,
 Jag mig förhastat har;
 Kom låt oss vänner vara
 Den tid vi hafva kvar.
 En större kaffekittel
 Jag vill beställa nu.
 Så! bort med rang och titel
 Och kalla mig för du!»

Men öfver gummans kinder
 Den varma tåren rann.

Här fanns ej mera hinder,
 Försoningen var sann.
 Ej må man henne klandra,
 Ty vänner blefvo de;
 Men ständigt om hvarandra
 Nu prata alla tre.

Farbror.

Bland alla förmåner vi ega i lifvet
 Är den att bli kallad för farbror ej minst.
 Blott man ej är knarrig, ty då är det gifvet
 Att man ej uppskattar dess renaste vinst.
 Hvad ynglingens sinne och hjerta berusar
 Och hvarför han gerna sig slickar om mund,
 De älskliga tärnorna farbror förtjusar
 Med kyssar så varma hvar endaste stund.

»Mitt barn», säger modren till dottern sin, Sara,
 »Hvad är det jag hör, att du kysser en karl?
 Det går nu för långt, och jag måste förklara,
 Att känsla du ej för det passande har.»
 »Ack nej, mamma! — Orätt har mamma mig bannat.
 Usch fy! — Aldrig kysser jag karlar. — Fy nej! —
 Men blott lilla farbror; det är ju helt annat;
 Han är ju så vänlig och snäll emot mej.»

Och mamma är lugnad, i ögat står tåren,
 Af moderlig glädje hon faller en tår;
 Förståndet hos dottern har vuxit med åren;
 Att veta det passande flickan förstår.
 Och hjertligt hon lutar sig intill sin dotter
 Och henne hon trycker sitt hjerta intill:

»Du valt dig det bästa bland jordiska lotter,
Kyss farbror, min flicka, så mycket du vill.»

Ja, så får jag höra hvarthän jag vill vända,
Ty farbror är själen i flickornas ring,
Och kyssa den skalken, det önskar hvar enda
Och gerna de sluta sig honom omkring.
Ja, kommen I tärnor och farbror mig kalla;
I mig skall ni finna en farbror så söt.
Och mun har jag äfven att kyssa er alla,
Förstås ej på en gång; två, tre i hvar stöt.

Sancte Pehr.

Sancte Pehr, du gamle vän,
Sitter du vid porten än?
Ingen nytta gör du der,
Nycklarne ju borta är.

Gammal är du, trött och svag,
Kan ej vaka natt och dag,
När en tupplur du dig tar,
Fri entré har en och hvar.

Romas påfve en gång stal
Nyckeln till din stora sal,
Hans är makten, icke din,
Släppa folk i salen in.

Och att släppa är han rask,
Jesuiter och patrask.
Ärligt folk man nu ej ser
Uti dina salar mer.

Pelle, kör patrasket ut,
 Bed du påfven veta hut;
 Hemta nycklarne igen,
 Rensa dina salar se'n.

Då från världens bråk jag far
 Och min bostad hos dig tar,
 Då, du gamle hedersvän,
 Skall det treffigt bli igen.

Himmelsk nektar hvarje dag
 Finnas skall uti vårt lag,
 Dricka ska' vi dagen lång
 Under ljuffig englasång.

Om den högste frågar då
 Hvarför jag vid dörr'n vill stå,
 Svarar jag förnöjd så här:
 »Jo, jag hjälper farbror Pehr».

Flyttfoglarne.

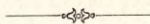
När solen ger värme åt jorden
 Och marken blir isfri och grön,
 Då vända vi åter till nordnen,
 Till fädernebygden så skön.
 Vi komma när kyliga drifvan
 För vårsolen redan smält ner,
 Och sippan, konvaljen och vifvan
 Sin vårhelsning gladt åt oss ger.

Hvad hemmet så länge måst saka
 För vintriga drifvornas skuld,

Vi föra hit med oss tillbaka:
 Vår sång uti morgonens guld;
 Vi föra till Nordlandens söner
 Den värliga helsningens bud,
 Vi föra i sång våra böner
 För hemmet till himmelens Gud.

Vi fylla så dalar som höjder
 Med lif genom muntrande sång,
 Och menniskan delar de fröjder
 Och lyssnar till drillarnes gång.
 Så lefva vi sommaren; öfva
 Och fostra opp ungarne små,
 Och allt hvad vi dervid behöfva
 Af skaparen sjelfmant vi få.

Men solen mot söder sig vänder
 Och vi följa åter med den.
 Till fjerran, till varmare länder
 Vi styra vår kosa igen.
 Vi följa de välkända spåren
 Och stanna tills vintern har flytt,
 Tills kärleken, solen och våren
 Oss kalla till norden på nytt.

Vestanvind.

Korta tid, som skänker
 Oss så mycken fröjd,
 Då knappt solen sänker
 Sig ifrån sin höjd;
 Då naturen andas
 Blommans andedrägt,

Och i allt den blandas
Genom Vestans flägt.

Fjärilslätt du fläftar,
Sköna vestanvind,
Dricker daggens nektar,
Kysser blommans kind,
För till fogelns maka
Makens kärlekssång,
Hennes svar tillbaka
Under dagen lång.

Mildt och sakta susa
Kring min flickas kind;
Hennes lockar krusa,
Lätta vestanvind.
Sprid i hennes hjerta
Vären, kärleken;
Säg: i fröjd och smärta
Är jag hennes vän!

Säg att jemt jag tänker
På min enda vän!
Bed att hon mig skänker
Hjertat sitt igen!
Hård hon ej bör vara
Mot en vän så kär!
Skynda, kom och svara
Om jag lycklig är.

Kafferepet.

»Fort, skynda, Anna Lisa!
Sätt kaffepannan på.

Lägg bönor uti qvarnen,
 Och fort låt surran gå;
 Spring sedan ner i boden
 Och köp opp kaffeskinn,
 Så der en fyra marker,
 Och lägg i pannan in.

Nå, raska dig, min flicka,
 Fort, skynda! gör din flit.
 Jag grannasmor har bjudit,
 Som dricker jemt på bit.
 Så bagarbodmamsellen
 Och hennes dotter med,
 Samt gamla Söderlundskan,
 Som bär sin mun på sned.

Och äfven Petterssonskan,
 Som linkar på en fot;
 Hon känner hvarje nyhet
 Kring jordens runda klot.
 Ty vi ska resonnera
 Om hvarjehanda smått,
 Och nyheter utbyta,
 Som hvar och en har fått.

Spring ock till madam Grönqvist,
 Men skynda, var ej lat,
 Och bed att jag får låna
 Två koppar och tre fat.
 Och fråga henne höfligt
 Och artigt, du förstår,
 Om hon vill komma öfver
 Och taga sig en tår.

Hvad! — Klockan re'n är fyra
 Och sumpen än står på,
 Snart mina gäster komma.
 Nå, Anna, låt det gå! —

Se Pettersssonskan kommer!
 Sätt genast fram en stol. —
 Förlåt att jag mig visar
 I stubb och underkjol.»

»Ödmjuka tjenarinna,
 Betyder ej ett spån;
 Jag kommer Nya vägen
 Och Surbrunn rakt ifrån. —
 Hvad nytt? — Jo, kära syster,
 En nyhet som är rar,
 Tänk, Strömskan har löständer
 I munnen, fyra par.»

»Åh kors! hvad säger syster!
 Hvad tänker hon då på —
 Kanhända att sig gifta
 Och uti brudstol gå?
 Hon hoppas nog att fånga
 En man åt sig — jo pytt!
 Men, kära Pettersssonska,
 Berätta mera nytt.

Men det är sant, min söta,
 Stig in i kammaren;
 Jag skall mig litet kläda
 Och kommer efter se'n.»
 »Ack, kära du, i köket
 Befinner jag mig väl,
 Det gudaos från pannan
 Upplifvår kropp och själ.

Men nu skall du få höra
 En nyhet: Linds mamsell,
 Du mins, så trind i synen,
 Stod brud i lördags qväll.
 Af högfärd nu betagen,
 Hon knappast mig vill se,

Fast sjelfva bröllopsqvällen
Jag gratulerade.»

»Åh kors! jag måtte säga,
Är nu den slynan fru?
Hon länge sina krokas
Har utlagt, kära du.
Tvi vale! Hur en sådan
Har lyckats få sig man,
Min kära Petterssonska,
Jag ej begripa kan.

God afton, madam Grönqvist!
Stig in! stig in! jag ber.
Ni är så glad och lycklig,
Att genast man det ser.» —
»Ack, söta frun, i morgse
Min katta ungar fick,
Så vackra, åtta stycken,
Och lyckligt ock det gick.»

»Nå, jag får gratulera!
Gud signe kräken små.
Kan jag, för gammal vänskap,
Ett par utaf dem få?»
»Ack! söta frun, man tingat
Dem har för länge se'n,
Men så der om en månad
Får jag en kull igen.»

»Nå, då vill jag ha tvenne.
Stig in mor Söderlund,
I kammarn sitten neder,
Jag kommer strax på stund.» —
»Ack! kära fru, i verlden
Man kan förargad bli,
Jag färdig är att spricka
Af harm och raseri.»

»Hvad har då händt?» — »Ack, kära!
 När jag var ut och gick
 Jag råka' portvakts-Anna,
 Mamsell hon heta fick.
 Då svara' portvakts-ungen —
 Det skedde i går qväll —
 Med hån, att hon var fröken
 Och inte alls mamsell.»

»O himmel! må din åska
 Förkrossa henne snart.
 Hur fostras nu opp barnen?
 Hur ger man synden fart?
 I våra ungdomsdagar
 Då var det annat sätt,
 Då var man inte fröken,
 Men jungfru rätt och slätt.

Nu, Anna, sätt in kaffet,
 Det har väl klarnat re'n,
 Så dricka vi, god vänner,
 Och språka litet se'n.» —
 Och in i kammarn klefvo
 De gamla för att få
 Af kaffekoppen njuta
 Och uti sumpen spå.

Och nu rundt omkring bordet
 Med stormsteg Kajsa går,
 Och tungorna i laget
 En märklig lättnad får.
 Men hvad der görs och säges
 Det är en hemlighet,
 Som inom få minuter
 Minst halfva staden vet.

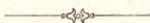
Melankoli.

Så mörk i hågen jag nu är bara.
 Jag går och köper mig segelgarn
 Och slår om regnbågen tvärt en snara
 Och hänger mig öfver jordens barn.

Farväl med er, som derunder tränga
 I dy och smuts ständigt om hvarann.
 Det är så friskt der jag nu skall hänga,
 Att det i själen gör godt min sann.

Farväl I björnar, som höras brumma
 Förtvifflans toner i grofva tjut;
 Tjut bäst ni vill tills ni blifvit stumma,
 Ty vilda jagten har tagit slut.

Farväl du tärna, som mig begråter
 Med sorg och tärande hjertequal.
 Det är ej farligt, du ser mig åter
 När bågen skiner på berg och dal.

Den öfvergifne äkta mannen.

Så tom och öde står paulunen.
 Ack! aldrig mera på ejderdunen
 Jag hvila får invid hennes bröst,
 Jag höra får hennes ljufva röst.

Hon har mig lemnat, den otacksamma,
Och lupit bort med en annan flamma.
Hon lemnat mig, äkta mannen, qvar
Med blott de minnen hon qvarglömt har.

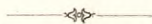
På spegeln hänger än hennes fläta.
Ack! jag de stunder kan ej förgäta,
Då hon den kamma' och fäste till.
Af sorg mitt hjerta nu brista vill.

Och der syns märkena än på stolen,
Så nött och filad af underkjolen.
Ack! än i minnet så väl jag ser
Hur lätt den hängde på vaden ner.

Och der står burken med sin pomada,
Hvari hon lät sina lockar bada;
Och der en toffel — på hennes fot
Dess välde aldrig jag stod emot.

O himmel! Känslor af sorg, er resen,
Se der står ännu den lilla pjesen
Så hvit och prydlig, med örat på;
Att hon den glömt kan jag ej förstå.

Allt är nu slut, hon mig öfvergifvit,
Och enkling har uti hast jag blifvit;
Men ack en tröst har jag dock till sist,
Att jag har lopporna äfven mist.

Mina frierier.

Till mig min moder sade,
 Och handen på mig lade:
 »Det går ej längre an
 För dig, min son, att vänta;
 Gå, skaffa dig en jänta
 Och blif en äkta man,

Att jag får barnbarn gunga
 I knät och vaggsång sjunga,
 Som fordوم van jag var,
 Och sonhustru, som ständigt
 Mig pysslar om behändigt,
 Jag får, så snäll och rar.

Bland tärnorna, de veka,
 Du blott behöfver peka
 På en; ej korg du får.
 Hon genast öfvergifver
 Allt annat, fästmö blifver,
 Med dig i brudstol går.»

Så sagdt och gjordt, jag klädde
 Mig helt gentil och trädde
 I friarärnde ut.
 På ungarlslifvets nöjen
 Och på dess skämt och löjen
 Var mina tankar slut.

En ung och älsklig tärna
 Tog mot mitt anbud gerna

Helt nära Fredrikshof.
Men sjelfva bröllopsqvällen,
När presten stod för pellen,
Min fästmö sig försof.

Då tänkte jag: »Ej mera
Jag henne vill genera». —
En annan strax jag tog.
Men sjelfva bröllopsdagen
Fick flickan knip i magen
Och knall och fall hon dog.

Hvad fanns för mig att göra?
Att efter andra höra!
Jag tog en annan tös.
Hon kunde ja ej svara
På bröllopsqvällen, ty bara
Hon ideligen nös.

Nu vågar jag ej mera
På friarfärd spatsera,
Ty lyckan mot mig är.
Och kan jag också vinna
En ung och älsklig qvinna,
Till bröllop ej det bär.

Nog är det hårdt att streta
Och efter hustru leta,
Få ja af hvarje mö,
Och ändock ogift blifva,
Ej få i brudstol klifva,
Men såsom ungarl dö.

Tidningarna.

En tidning skall tryckas i Falsterbo stad,
Då gläder sig hela den stadens befolkning;
För ortens behofver att finna en tolkning
Nödvändigt ju är det att ega ett blad.

Men ack! redaktionen ej tänkt deruppå,
Der ingenting fins, som är värdt att berätta,
Der fins heller intet i tidningen sätta,
Och huru skall tidningen spaltfyllnad få?

I början det gick så der temligt ändå,
Ty sqvallret i orten, hopsamladt i klunga,
Begärligt nu lästes af gamla och unga;
Men snart blef det slut med den varan också.

Och tidningen slet, fast den var liberal;
Men afunden framstod igenom dess spridning.
I staden man uppsatte åter en tidning
För konservatisternas tankar och tal.

Nu stå redaktionerna båda sig bra;
I lufven de ligga alltjemt på hvarandra,
Och spalterna fylls med att motparten klandra,
Och brist uppå spaltfyllnad aldrig de ha.

Assistansen.

En märkvärdig skrifklåda har jag nu fått,
 Och klottra ner papper blir åter min lott
 Så länge som tankarne hålla balansen;
 Mitt käraste thema är nu Assistansen.

Ej underligt det, ty jag väntar blott på
 Att hjälp gumman åter skall komma, och då
 Med händerna fulla af penningar skramla;
 Hon lånat åt mig uppå fracken den gamla.

Den fracken den är mig en kostelig pjes;
 Ett ting mera rörligt i verlden ej ges,
 Fast sällan den har min lekamen generat,
 Men sju gånger till assistansen spatserat.

Hvad menniskan penningar ofta ger ut
 För slarf, som man ändock förstörer till slut,
 Som sällan i grunden är till någon nytta,
 Men ökar besväret när som man skall flytta.

Så dum var jag äfven i forntida dar
 Och köpte, men nu andra tankar jag har.
 När helst som jag finner att penningen klickar,
 Mitt öfverflöd till assistansen jag skickar.

Den skönaste inrättning hittills jag kânt,
 Som lånar på trasor mot tio procent,
 Som gifver mig bot emot penningequalen
 Och skyddar mitt plagg emot nötning och malen,

Men nej, mig förlåt om jag skämtar ett grand;
 Du räcker i dag mig en hjälpande hand;
 Ty om du ej funnes, hur mycket jag leta,
 Hvar fick jag väl något som dugde att äta.

Och derföre bra att jag har dig ändå,
 Och att jag har något att låna uppå.
 Men nu uti tanken och väntandets stunder
 Med själsögat vill jag bese dina kunder.

Der synes en qvinna med brudtacket gå,
 Som nyligen höljde de lyckliga två.
 Ack! penningar redan behöfva de arma;
 Hur skola de nu kunna hålla sig varma?

Och der syns en annan i brådszkande spring,
 Hon har intet annat än fästmannens ring;
 Ty ej den behöfves när själen är trogen,
 Men fästmannen väntar på närmaste krogen.

Och der löper en, uti benen så snäll,
 Har brådtom, hon väntas utaf sin mamsell,
 Som skall uppå bal, har ej handskar till qvällen,
 Men pantsätter linnet, den goda mamsellen.

Och der löper en med en gryta i hand,
 Hvari hon förr kokat potates ibland;
 Hon kan mer ej laga sin mat, stackars Greta,
 Men kall mat ock duger om vintern att äta.

Så samlas dit varor och stället bör bli
 Med tiden en blomstrande loppkoloni.
 Må gerna på annat de göra attacken,
 Blott icke de nästla sig in uti fracken.

Men gumman är kommen och slut på allt prat,
 En krona jag fick på'n; nu kan man bli flat:
 Med ränta på ränta den stigit i värde,
 En krona jag fick, fast jag fyra begärde,

Min frack! du är nedsatt af verlden. — Låt gå!
 Så är det med mig; jag dig älskar också.
 Snart löser jag dig och begagnar dig bara
 Den dag, då mitt ståtliga bröllop skall vara.

Bertha.

»Mitt barn», sade modren helt sakta
 Till dottern, sin Bertha, en dag,
 »Ett råd vill jag gifva dig, akta
 Ditt hjerta för Fredriks behag.
 Han är ju så skön som en dager,
 Den vackraste gosse jag sett.
 Det händer att han dig bedrager,
 Ty skönhet och falskhet är ett.»

»Nej! mamma kan tro på sin Bertha;
 Hon vet det nog, ej hon är dum.
 Nej, aldrig han får i mitt hjerta,
 Den pojken, det minsta ett rum.
 Och vill han sin kärlek förklara,
 En korg honom strax jag vill ge.
 Vi råkas om qvällarne bara,
 Då jag ej hans skönhet kan se.»

Kung David.

Kung David tog gerna en middagslur —
 Man vet att det jemt var hans sed —
 Men sällan han sof uti jungfrubur;
 Der fick han ej hvila i fred.
 På taket tillreddes en sofplats, der
 Helt makligt han sträckte sin kropp.
 Och från regeringens bråk och besvär
 Han somna' med nästippen opp.

Så smyger en katt uppå taket dit
 Och ser på den sofvande drott: —
 »Hvem har väl fört den der gynnaren hit?
 På hustaken herskar *jag* blott.
 Men vänta! ett minne jag nu dig ger,
 Som du ej skall glömma, min vän!» —
 Han vätte den kungliga näsan ner,
 Och smög sig från taket igen.

Och konungen vaknade, såg sig om —
 En dröm jag så härlig har haft:
 Mig tycktes profeten Elias kom,
 Mig smorde med kostelig saft;
 Men hvad vill det säga? — Hvad är det här?
 Min näsa är full utaf fukt!
 Mån drömmen min ock en verklighet är?
 Men det var en helvetes lukt!

Hitåt! lumpna slafvar, som hållen vakt
 Omkring min konungatron,
 Hur gifven ni på er syssla akt,
 Hur skydden ni min person?

Den stund jag slumrar, då sofven I,
 Ni lata, förbannade fän!
 Men så ej längre det skall förbli;
 På stunden jag jagar er hän.

De hofmänner darra i alla led:
 »O, nådige konung, miskund!
 Här har ej en själ gått upp eller ned,
 Nej inte en katt eller hund!» —
 »Och har ej en katt uppå taket gått,
 Ej vidrört lekamen min här;
 Så kommen, ni slafvar, och lukten blott
 På näsan; hvad kännen i der?»

De hofmän nu kungsnäsan lukta på: —
 »Hur skön är den lukten, o kung!
 Allt hvad från monarkens person månd' gå
 Är balsam för gammal och ung.» —
 Men nu majestätet blef mägta vred,
 Han reste sig genast på stund
 Och slog en hofman så han stalp ned:
 »Är kattp—s ock balsam, din hund?»

Fort skaffen mig vatten med rosenlukt på
 Och tvätten min näsa väl ren;
 Och ambra och myrrha, I slafvar! så
 I gnide och röke den se'n.
 Och skaffen mig äfven det djuret fatt,
 Så sant ni vill lefva, burdus!
 Ty hämnas jag vill på den leda katt,
 Dess herre och hela hans hus.»

Förskräckte nu löpte hvar hofperson
 Och skyndar att lyda hans bud.
 Men sjelf han satt sig på gyllene tron
 Och iklädd sin konungaskrud.
 Och blicken han sände var full af glöd
 På hvar en som kom der och gick,

Bebådande alla blott plågor och död.
En döds skyla hofmännen fick.

Då träder en hofman, med nyckel bak,
Så ödmjukt för konungen fram: —
»Stor sorg har det blifvit för denna sak,
O konung, i Israels stam!
Kring staden samlas adresser re'n
Af alla, så gammal som ung,
Ty ingen att visa vill vara sen
Den kärlek de ha för sin kung.»

»Håll truten, din åsna; på pratet spar!»
Röt konungen vred från sin tron.
»På tillgjorda fjeskar ej brist jag har,
Och struntar i opinion.
Men hämnd vill jag hafva, och det i grund,
Min skymf uti blod skall jag två,
Och det innan solen har gjort sin rund
Utöfver den himmelen blå.»

»Pris vare dig, konung i Juda land,
Befallningen uppfylld nu är.
Må brottslingen träffas af hämndens hand,
Såvida ej nåd du beskär.
Den brottsliga katten vi funnit här
Och äfven dess egare re'n,
Och båda vi fångslat. — Hon hustru är
Till Uria just, den heteen.»

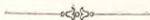
Batseba nu fördes för kungen fram,
Af krigsknektar fångslad och ledd;
Dess mörkklagda ögon i tårar sam,
Af hofmännen förut beredd.
Der föll hon på knä inför konungen ned,
Så skön som en Venus hon var;
Och konungen satt uppå tronen vred,
Men kärleken snart honom tar.

Dess hängande lockar, dess svällda barm
 Förtrollade konungens håg,
 Han kände »om hjertat» sig blifva varm,
 Med vällust på qvinnan han såg.
 Och spiran han sträckte mot henne ned:
 »Batseba, du blomstrande skatt,
 Stig opp! Min förlåtelse jag dig ger;
 Din man blott skall dö och din katt.»

»Min man åt din vrede, o kung, jag ger,
 Det är blott ett välförtjent spratt,
 Men, nådige herre, på knä jag ber,
 O skona, ack skona min katt!
 Han spunnit och snurrat i många år
 Blott fröjd liksom glädje för mig;
 Och om blott den stackarn nu lefva får,
 Så spinner han lycka åt dig.»

Och konungen nicka' med välbehag,
 Till Josua genast han skref:
 »Sänd Uria med i det första slag,
 Som framlemnar detta mitt bref,
 Att han måtte falla för spjut eller svärd;
 Det ärligt förtjenat han har.» —
 Men David åt kärleken gaf sin gård,
 Ty Batseba enka nu var.

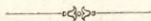
Och så blef det fröjd uti Juda land,
 Ty konungens näsa blef ren.
 Med gyllene stjernor och ordensband
 Han prydde de hofmänner se'n.
 Men lycksam Batsebas stjerna var,
 Med David i brudsäng hon klef.
 Sin nya rang hon med värdighet bar,
 Och vishetens moder hon blef.

Vaggan.

»Mamma, ska' vi hugga sönder
Gamla vaggan som här står?
Vi behöfva den ju inte,
Och till kaffet den förslår.
Inte duger den nu mera,
Vi den hade såsom små
För mång' år se'n, och den endast
Uppå vinden skräpar så.»

»Nej, mitt barn, det får du inte;
Den kan nyttig bli en dag,
När du gifter dig» — »Nej, mamma,
Jag mig aldrig gifter, jag.
Useh! det riktigt i mig ryser
När jag tänker deruppå.» —
»Nåja, barn, låt den dock vara,
Den kan nyttig bli ändå.»

Efter femtio år.

En sannfärdig berättelse.

Stolt låg skeppet uti hamnen
Segelklart att gå.
Vänner, för att afsked taga,
Trängdes deruppå.

Invid relingen en sjöman
 Famntog flickan sin:
 »Gråt ej, Greta! när jag åter
 Kommer, blir du min.

Då vårt bröllop vi ska' fira,
 Om du är mig huld.
 Pengar har jag då i fickan,
 Högar utaf guld.»

»Ja!» hon snyftar, »evigt trogen
 Är jag emot dig.
 Åck om snart du kunde komma
 Åter hem till mig.»

Och de skildes. Stolt för vinden
 Gungar skeppet hän,
 Klyfver hafvets breda vågor
 Vid Hispanien re'n.

Och förbi Gibraltars udde
 Skeppet lyckligt gick.
 Då kapten ett rövvarskepp
 Helt när i sigte fick.

På försvar var ej att tänka,
 Det sig närmade.
 Snart kring skeppets reling änta
 Alla morerne.

Och besättningen som slafvar
 Till Algier man dref;
 Der vår sjöman hos en Aga
 Äfven slaf nu blef.

Uti femti år han trälä'
 I sitt slafveri;
 Hoppet länge sedan slocknat
 Att en gång bli fri.

Då på stadens murar franska
 Flaggan breddes ut;
 Fick den gamle ändock åter
 Friheten till slut.

Åter hän mot kalla norden
 Plöjdes saltan sjö.
 Nu han vill på fosterjorden
 Hvila sig och dö.

Men han tänkte: »vänner alla
 Redan slutat har.
 Ingen helsar mig välkommen,
 Jag är ensam kvar.»

Och en tår så strid han fälde
 På sin fosterstrand;
 Gammal gumma såg hans sorg och
 Fattade hans hand.

»Hvi så sorgsen, gamle främling,
 Säg hvad plågar dig?
 Trycker dig bekymrens börda,
 Lätta den för mig.»

»Gumma, femti år från hemmet
 Var jag bort, och när
 Jag nu återkommer är jag
 Blott en främling här.»

Tåren flöt från gummans öga:
 »Följ mig hem, min vän!
 Hvad jag har, jag delar gerna;
 Gud ger det igen.»

»Guld jag har hvad jag behöfver,
 Ligger ej till last»,
 Sade gubben, men han följde
 Henne dock i hast.

Och han öppnade sitt hjerta
 Och han täljde om
 Huru ondt han lidit; när han
 Sist till slutet kom,

Reste gumman sig helt hastigt,
 Öppnade sin famn:
 »Petter, lefver du, min Petter!
 Greta är mitt namn.»

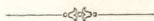
Stum var glädjen, tårar runno
 Hos det gamla par.
 Ej förmåga att beskrifva
 Den min penna har.

Och hon sade: »måna'r trenne
 Se'n du lemnat hamn,
 Låg en pant utaf din kärlek
 I min modersfamn.

Och han växte upp, och pilten
 Lik sin fader var;
 Längre har han varit gift, och
 Sjutton barn han har.

Barnbarnsbarn vi ha fem dussin,
 Spridda här och der.
 Så, min Petter, tänk ej mera
 Att du ensam är.»

Och så glad den gamle prisa'
 Herrans nåd igen.
 Nu i sin familj han lefver
 Glad och lycklig än.

Sympati.

»Nå, sörj ej så der! Tag förnuftet till fånga.
 Det hårdt är att skiljas, men måste dock ske!
 Och tack för de stunder, de ljufva och många,
 Vi varit tillsammans i väl och i ve.»

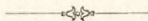
Så sade patron till sin älskade maka,
 Som lutade sig mot den bädd der han låg: —
 »Ditt sällskap, min älskade, får jag försaka;
 Till himlen jag nu måste vända min håg.

Vi lyckliga varit, vi enigt ha lefvat,
 Och stark sympatien emellan oss var,
 Ty om hos en af oss en tanke framsväfvat,
 Precist samma tanke den andra ock bar.»

»Ack!» snyftade frun, »huru hårdt är att höra
 Ditt afsked ifrån mig, min älskade vän!
 Ack! saknaden, sorgen mig snart skall förstöra;
 Din make jag aldrig får skåda igen!»

»Ack, säg inte så!» bad den sjuke med ifver;
 »Snart skiljs vi, och du skall bli lycklig igen.
 Jag önskar att du med det snaraste gifver
 Ditt hjerta, din hand åt en älskande vän.»

»Ja», snyftade frun, »fast mitt hjerta vill brista,
 Men efter du vill det, så må det så gå!
 Och sympatisera vi gör till det sista,
 Ty hvad du nu önskar, det tänker jag på.»

Noak.

Befallning fick Noak att utifrån marken
 Församla af djur en ofantelig mängd,
 Och fösa dem alla i nybygda arken
 Och hålla den sedan väl slutet och stängd.
 Och Noak den höga befallningen lydde,
 Fast marstrandsarbetet den stackaren brydde.

Med otrolig möda sitt värf han fullgjorde.
 Från södern, från norden så stora som små
 Han samlade hop uti par, som sig borde,
 Och lät dem endrägtigt i arken ingå.
 Den arken i längden var dugtigt tillskuren,
 Som så kunde rymma båd' menskor och djuren.

Vid lejonets sida stod åsnan beskedligt,
 Och dufvan blef kallad af höken kusin;
 Och der lekte vargen med lammet så fredligt,
 Och råttan höll tal till ett sofvande svin;
 Och oxen — nej, sådan ej fanns der att märka,
 Än fanns icke konsten att oxar tillverka.

Så samlade Noak all fänad i arken,
 Men god zoolog icke farsgubben var;
 Han glömde ett par, som än hoppa' på marken,
 De voro de enda, som än funnos kvar.
 Men gumman var klarsynt, dess språng henne rörde:
 Till barmen så varligt hon lopp-paret förde.

Men Noak fick göra att ständigt befalla
 Och hålla i ordning sin djuriska verld;
 Ty kung med Guds nåde han var öfver alla,
 Med verklig Guds nåde han blifvit beskärd,
 Att ordna i allt, medan himlen var mulen,
 Fast titeln af andra har se'n blifvit stulen.

Nu regnet föll ner uti väldiga strömmar
 Och dränkte allt lefvande uppå vår jord;
 Men inne låg Noak och kritttern i drömmar
 Om grönskande beten och dukade bord.
 Men rent var i arken och fint, skall ni veta,
 Förty der ej fanns minsta fnask till att äta.

Men ledsamt för Noak det måtte ha varit,
 Som instängd i arken bland sällskapet var;
 Nog måtte han önskat att dagarne farit
 Så fort som minuten på visaren far.
 Förlossningens stund blef dock ändtligen funnen,
 När dufvan kom åter med löf uti munnen.

O under! Till slut hade lastprämen stannat
 På Ararats höga och bergiga topp.
 Det måtte ha regnat den sommarn förbannadt,
 När arken så höjts ibland skyarne opp.
 Nog ha vi haft regn halfva året i Norden,
 Men aldrig det stigit så högt öfver jorden.

Väl vattnet var fallet, men fuktig var marken,
 Och Noak transporten nu lagade så:
 De stora fick bära de små utur arken,
 På det att ej fukten skull' döda de små.
 Och nu börja marschen, och lyckligt gick färden
 Med djur som befolka på nytt skulle verlden.

På boskapens ryggar satt bromsen och stingen,
 Och svinet i borsten sitt dyntpar ock bar,
 Och fågeln bar krypande smådjur, och ingen

Af djuren i arken var bortglömd och qvar;
Till slut följde Noak, hans pisksnärtar damma;
Vårt folk uti Småland gör ännu det samma.

Och när de sig spredo, att äta, man hörde
En dånande röst från den molnfria höjd:
»Tack, Noack, för djuren, som skickligt du förde,
Rätt utmärkt det gick, och med dig är jag nöjd.
De små trifvas bra der du satt dem behändigt;
Så må de ock hafva sitt hem der beständigt.»

Och alltse'n den stunden tillsammans de varit;
Kamratskapet älskas dock mest af de små.
Fast tusentals år sedan dess hafva farit,
Så lefva och dö de tillsammans ändå.
Ja, till och med damerna ännu ska' lära
De minnen de fått ifrån arken få bära.

Rosa.

Jag Rosa älskade, hon var
Nyss fyllda sjutton år;
På min förklaring fick jag svar:
Hon kärlek ej förstår;
Men kindens flamma häftigt brann,
Och all min fruktan då försvann;
Ty när hon sänkte ögat, då
Min fröjd man kan förstå.

Kring hennes lif jag slog min arm
Och tog en kyss i smyg.

Högt häfde sig då hennes barm,
 Hon var så ung, så blyg.
 Och när hon se'n slog upp sin blick,
 Den genom hela hjertat gick;
 Jag uti sjunde himlen var,
 Men — fick ej der bli kvar.

Ty knapt var året gånget förr'n
 Hon kall och trumpen var,
 Helt kort hon viste mig på dörr'n
 Och lät mig ej bli kvar.
 Hon fatta' tycke för en ann',
 Som äfven för dess skönhet brann;
 På papper grått mitt afsked skref:
 Det min belöning blef.

Och älskare hon byter nu
 Som gamla handskar om —
 Hon, som jag tänkte ta till fru,
 Som var så mild, så from —
 Ej trohet fins hos qvinnorna,
 Men mig kan ingen mer bedra'!
 Min glädje vore om hvar mö
 Som oldtmamsell fick dö.

Den sörjande.

Kommer höst, kommer vår,
 Ingen tröst dock jag får,
 Ingen lisa för tärande qual.

Han, som trohet mig svor,
 Långt, långt bort från mig for,
 Från vår stilla och fredliga dal.

Och jag sitter vid strand
 Och jag ritar i sand
 Ack! det namn, som ej glömma jag kan.
 Och jag spejar också
 Öfver böljorna blå:
 Hvem ock kommer der, ej kommer han!

Ej han kommer igen,
 Ej han saknar sin vän,
 Ej han minnes vår lyckliga tid!
 Har han brutit sitt ord,
 Har på främmande jord
 Han en annan mö fästat sig vid?

Nej! han mig ej bedrog,
 Kanske fjerran han dog,
 Säkert vistas hans ande hos Gud!
 Och från himmelen ser
 Lika kärleksfullt ner
 På sin väntande, sörjande brud.

Ack! Jag sörjer ej mer,
 Snart försvinna jag ser
 Allt det afstånd mig skilt från min vän.
 Snart hos Gud i det blå
 Ibland stjernorna små
 Får jag råka min älskling igen.

Gumman och hennes hundar.

»Brasan knappast utestänger
 Kylan ifrån kammarn min,
 Genom dörr och fönster tränger
 Höstens fuktighet hit in.
 Freja, Rosa, Thora, Bella,
 Stackars små, låt bli att skälla,
 Svälta ni, är allt förbi?

Kommen hundar, kommen alla
 Till er matmor, stackars kräk!
 Ack hvad mina ben ä' kalla
 Och hvad hyn är grå och blek.
 Freja, etc.

Med en spilkum fattigsoppa,
 Som jag snart skall hemta hem,
 Och en kaka till att doppa,
 Ska' vi lefva alla fem.
 Freja, etc.

Ack, jag sitter här i tjället
 Ensam, utan barn och man;
 Men jag har ju er i stället,
 Glädjen ibland er jag fann.
 Freja, etc.

En gång var jag väl förlofvad,
 Men min sällhet var helt kort;
 Fast jag var med ring begåfvad,
 Rymde han ifrån mig bort.
 Freja, etc.

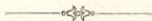
Men till Gud jag lemnat hämden,
 Fast mitt hjerta länge sved.
 Snart jag får från fattignämnden
 Hemta mig ett halft mått ved.
 Freja, etc.

Hvad är det! — Jag tror det knackar
 Uppå dörren der. Stig på!
 Fort i skrubben, edra stackrar;
 Ingen bör er skåda få.
 Freja, etc.

Ack, man vill mig dem missunna,
 Enda glädjen mig beskärd;
 Skulle utan dem jag kunna
 Lefva i vår snöda verld.
 Freja, etc.

Hvad är det? — Ett bud att senast,
 Uti fonden, klockan tu
 Hemta understöd. — Ack, genast
 Skyndar jag att ta det nu.
 Freja, etc.

Kom ur skrubben! — Varen glada,
 Hoppa, dansa, mina små.
 Snart ska' ni i mjölk få bada,
 Sockerskorpor ska' ni få.
 Freja, Rosa, Thora, Bella,
 Högt af glädje må ni skälla,
 En gång ni bör' mätta bli.

Luftslottet.

Ett litet slott har jag åt mig byggt,
 Så väl möbleradt, så fint och snyggt;
 Der skall bli treffligt att vara,
 Der skall ej tiden mig blifva lång,
 Med vin och kärlek och munter sång
 Hur lätt ska' dagarne fara!

Der är jag herre uti mitt hus,
 Der får ej finnas det minsta krus,
 Blott vänskap, nöje och trefnad.
 Och hon, som hela min kärlek är,
 Mitt hjertas drottning, är jemt mig när.
 Hvad der skall bli för en lefnad!

Der hos mig alltid man glädjen ser,
 I, mina vänner, jag eder ber,
 Kom helsa på mig benäget,
 Och tag ett glas under dagens lopp,
 Det är ej villsamt att hitta opp —
 I luften är det beläget.

Rivalerna.

Emma.

Ack, mamma! så roligt det blifvit,
Jag hoppas att brud snart få stå!
Notarien sitt hjerta mig gifvit
Och mitt har han fått likaså.

Modren.

Nå har han då friat?

Emma.

Nej, mamma!
Än inte. — Men det är ju klart.
I går var han blygsam och stamma' —
Ack, måtte han göra det snart!

Modren.

Du misstar dig, Emma. — Han tänker
Ej fria det minsta till dig.
Om handen och hjertat han skänker,
Så är det helt säkert till mig.

Emma.

Ha, ha, ha! Nu måste jag skratta,
Så rolig är mammans idé.
Det hörde väl till det besatta,
Om mamma sin hand han vill ge.

Modren.

Du pratar, barn! — Vål är jag enka,
 Men åren med heder jag bår.
 Åt maken att sällheten skänka
 Förmåga och vilja fins här.

Emma.

Om han blott för skönhet har sinne,
 Jag sådan är känd bland vårt kön.
 Så har han mig nog uti minne
 Och skänker mig kärlekens lön.

Modren.

Fritt må du din skönhet förtälja
 Och stola på dina behag.
 Han vet väl hvem som han bör välja,
 Ty pengarne, ser du, har jag.

Jägarlif.

Jägarlifvet är så härligt,
 Men för hararne besvärligt;
 Minsta buller eller gny
 Tvingar dem att ständigt fly.

Anders Jonsson, känd i trakten
 Såsom bästa skytt på jagten,
 En gång bössan med sig tog
 Och till strids mot jösse drog.

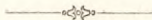
Uti kungens jagtklubb var han
Och den gröna drägten bar han,
Prydligt sittande och nätt;
Uti hatten fjäder lätt.

Hur han traskade i skogen,
Jägarns ädla yrke trogen,
I en hast det sig begaf
Att hans bössa brann utaf.

Ödet visste skottet vända,
Att det råkade hans ända;
Sårad, ruskig i hvar lem,
Traska han bedröfvad hem.

Allt ifrån den olycksdagen
Ger han fan i jägartagen.
Hustrun af hans jagttulubb
Gjort åt sig en präktig stubb.

Och i stubben alla dagar
Hon med nit och känsla jagar.
Medan mannen är passiv,
För hon jemt ett jägarlif.

Den sörjande enkan.

Gud signe dig, Niklas! i grafven så stilla
 Du hvilar nu ut från allt bråk och besvär.
 Jag älskade dig, men det gick dock så illa,
 Att jag måste skiljas från gubben min kär.

Du var så beskedlig,
 Så fromsint och fredlig,

Ja, om jag ej fått i Andreas en vän,
 Så hade jag önskat att du lefvat än.

Vi lefde i endragt ihop med hvarandra
 Och kärleken, vänskapen lifva' oss två,
 Och aldrig ett ondt ord och intet att klandra
 Det kom uti fråga emellan oss då.

I glädje och gamman
 Vi voro tillsamman,

Vid dödssängen säkert jag sörjt mig ihjäl,
 Om icke Andreas mig tröstat så väl.

Ack, ögonen tåras i grund, när jag tänker
 Hur vänlig och glad här i lifvet du gick!
 Mig lemna' du kvar ibland verldens ränker,
 Och ensam din boning i himmelen fick.

Du evigt får vara

Bland englarnes skara;

Det himmelska arfvet har tillfallit dig —
 Andreas får ärfva din klocka och mig.

Ja, ja! kära Niklas. Ja, nu är du borta.
 I himmelen byxor begagnar ej du,
 Och derföre, om också något för korta,
 Åt vännen Andreas jag lemnar dem nu;
 Så får han för resten
 Båd' rocken och västen.
 Så liknar han dig, kära Niklas, min vän,
 Och lefvande har jag min gubbe igen.

Ack ja! det ej duger att gå såsom enka;
 Man leds så förfärligt, och ödsligt det är!
 Min hand åt Andreas jag derför vill skänka,
 När sorgdrägt ej mera på kroppen jag bär.
 Så skall jag få smaka
 Ny sällhet som maka,
 Ty vännen Andreas gör allt hvad jag vill,
 Och redan han visat hvad han duger till.

Qerhörda qual.

En afton, när vindarne susa
 På fåglarnes luftiga bal,
 Förtviflad Amandus sågs rusa,
 Förföljd af förfärliga qual.

Ty kärlekens eld honom brände
 Och gaf ingen ro, intet val.
 I hjertat med fasa han kände
 Så stora och gräsliga qual.

Då såg han den sköna Rosina,
 Högbarmad, guldlockig och smal,

Och genast sig ökte hans pina,
Hans stora och hiskliga qual.

Han genast föll ner för den sköna,
Begynte ett lågande tal:
»O! hulda, min kärlek belöna,
Och lindra mitt fasliga qual.»

»Stig upp!» från den sköna det ljuder,
»Jag hört på ditt ömmande tal,
Och kärlekens stämma mig bjuder
Att lindra ditt gruffiga qual.»

Och läppar mot läppar nu brände
Med kyssar i hundradetal,
Och lättad Amandus sig kände,
Befriad från rysliga qual.

Den sången om honom och henne
Är diktad en aftonstund sval
Tillsammans af ungtärnor tvenne,
Allt under förskräckliga qual.

Karamellvisan.

Sjungen på en sammankomst i Sockerbagarnes sjuk- och
begravningskassa.

Och jag vill sjunga för er i afton en visa,
Som är så treffig, att ni den genast skall prisa,
För ty om yrket allenast visan min gäller,
Och så det finaste deribland — karameller.

Hvad vore verden om karameller ej funnes?
 O, säg hvad sällhet af menskligheten då vunnes?
 Från det vi födas och till dess döden oss faller,
 Är lifvets glädje att suga på karameller.

När barnet födes, naturligtvis skall det döpas,
 Och faddrar bjudas, och många småsaker köpas;
 Högt står då glädjen, när fadderkyssen den smäller,
 Man smeker barnet och äter dopkarameller.

Och barnet växer, och dess förstånd skall man skärpa,
 Det lär sig läsa, och genast tuppen skall värpa!
 Hvad tror ni väl att den sköna gynnarn då faller
 Till barnets glädje? — de sötaste karameller.

Och tiden lider, snart uti skolan det klifver,
 Och frukostpengar den hulda mamma det gifver,
 Till bröd är meningen, fast ej alltid den gäller —
 Det smakar bättre att suga på karameller.

Så växer gossen, och hjertat börjar att picka,
 Naturen mognar, och han blir kär i en flicka;
 Hos pappa, mamma och hos den sköna han ställer
 Sig in och bjuder på små deviskarameller.

Så blir det lysning och sedan redes till festen;
 På knä de unga då falla ner framför presten,
 Som viger samman dem med en stämma så gäller,
 Men mycket fort, ty han se'n vill ha karameller.

Se'n blir det smekmån'. — Hvad då skall kyssas och
 smekas!

Att det är ljuffigt, det kan min själ ej förnekas.
 Uti ett soffhörn allt ifrån morgon till qvällen
 Man vexlar kyssar och äter smällkarameller.

Och svärmor gästar emellanåt hos de unga,
 Med mops på armen, och båda två äro tunga;

Hon bjuds på kaffe, och tjocka Moppe han skäller,
Det är ett tecken att han vill ha karameller.

Men tiden flyger. — Vårt brudpar re'n blifva gamla,
Och illusionernas blomsterslott börja ramla.
För gikt, podager och andra krämpor han gnäller,
Han dricker ölost och suger bröstkarameller.

Och hon ej mera åt ögat tjusning bereder
Med krokig rygg och med smala ben, som spå väder;
Med hakan näsan uti beröring sig ställer,
Fast tänder felas, hon suger dock karameller.

När han i kistan sin sista plats fått förvärfva,
Som glupska ulfvar de strömma till, som ska' ärfva;
Man krokodiltärar så gudsnådligt då faller,
Man suckar, snyftar och äter sorgkarameller.

Så se ni alla — ja, det är tydligt och gifvet,
Att karamellerna ha en stor roll i lifvet.
Den sort ibland dem i främsta rummet jag ställer,
För smaken endast, är terpentinkarameller.

Men denna visa, som nu så härlig har blifvit,
Den har ett tjockt sockerbagarsnille sjelf skrifvit,
Att fröjda mästare, liksom herrar gesäller,
Som känna konsten att laga till karameller.

Så slån ihop er med lust och fröjd hela massan,
Och gen poeten en stor belöning ur kassan —
En, två, tre hundra, ej mera struntet det gäller;
Det tas igen om ni sälja bra karameller.

Sjelf karameller jag aldrig mäktar förtära,
Jag afvänd blef på den tiden jag var i lära.
Det enda söta, som jag hos schweizaren handlar,
Det är till konjaken några få brända mandlar.

Lina.

Så sorgsen satt Lina en afton och gret;
 Af matmodren bannor hon fått och förtret:
 »Ack!» suckade hon, »om jag vore mamsell,
 Så slapp jag få stryk ifrån morgon till qväll.»

Men in trädde herrn uti kammaren då:
 »Ack, ack! stackars liten, hvi gråter hon så?
 Ej passa de tårar i ögonen blå.
 Hvad smärtar dig, barn? låt mig höra det få.»

När slutat hon hade, han sade: »Min sann!
 Den saken, mitt barn, nog jag hjälpa lätt kan.»
 Sitt löfte han höll, och en jungfru gick bort,
 Men tvenne mamseller det blef innan kort.

Lopporna.

Dialog.

1:sta Loppnan (vänligt förebrående).

Kors, så högfärdig du blifvit,
 Som ej känner mig igen;
 Derför att man högre klifvit,
 Skall man glömma så en vän?
 Vänskap bör man ej försaka,
 Lägg bort högfärden och kom
 Hit i Karos pels tillbaka,
 Ska vi tumla lustigt om.

2:dra Loppan (knycker på hufvudet).

Uppåt bör man alltid sträfva:
Skall i hundens pels jag gå,
När så lätt jag kan få sväfva
Skaparns mästerstycke på?
På det fina, hvita skinnet
Så behagligt här jag går,
Smörjer mig, så glad i sinnet,
När ett hundmål blott du får.

1:sta Loppan.

Ej jag vill der uppe vara;
Gröfre föda väl jag har,
Men jag löper ingen fara
Att man lifvet af mig tar.
Du, som vill dig så förhäfva,
Bör dock minnas hvar du är!
Jemt du skall i ångest sväfva,
Att man händer på dig bär.

2:dra Loppan.

Här jag löper ingen fara,
Lika trygg som på en hund,
Nog jag vet att mig bevara,
Värst är ändock aftonstund.
Men då hoppar jag och får ett
Gömsälle att krypa i;
När hon så förlorat spåret,
Är jag åter nöjd och fri.

1:sta Loppan (ironiskt).

Kallar du det der för lycka,
Att bli jagad natt och dag?
Bättre vore, skull' jag tycka,
Vara uti lugn som jag.
Aldrig något värre händer
Än när jag, ej länge se'n,
Fastna mellan Karos tänder,
Fast jag hoppa ut igen.

2:dra Loppa (stolt).

Vet, i mina ådror flyter
 Samma blod, som människans!
 Tror du att jag det då byter
 Emot det hos hunden fanns?
 Ofta händer de förnäma
 Att få ogunst såsom tack,
 Men hvem af dem vill beqväma
 Sig att byta lott med pack.

1:sta Loppa.

Se hur glad jag promenerar:
 Ljust och präktigt är mitt slott,
 Då der uppe du spatserar
 Uti djupa mörkret blott.
 Huru kan du nöje finna?
 Det är blott fäfanlighet.
 Hos en grym och elak qvinna
 Lider alltid du förtret.

2:dra Loppa.

Den som i palatser vistas,
 Älskar blifva der också.
 Men ej värdt att mer det tvistas,
 Skilda vägar dock vi gå.
 Hjelp! hvart skall jag hoppa, krypa:
 Ingen nåd man nu mig ger;
 Grymma fingrar kring mig nypa,
 Nu min sista stund jag ser!

1:sta Loppa (tankfull och filosofisk).

Der i sanning kan man skåda,
 Att all högfärd går för fall.
 Hade hon mig låtit råda —
 Ah! jag hör en väldig knall —
 Det är slut. Min arma syster,
 Här hos mig du varit trygg.
 Ödet ville så. — Mig lyster
 Ta en dans på Karos rygg.

Sång

sjungen af Carl Johan Uddman på Fredrik Björklunds och
Ulrik Uddmans påsksoiré 1867.

I fjol gaf gossarne ock tillsamman
En soiré, som ni alla vet.
Förtjensten deltes med fröjd och gamman
I sann och innerlig enighet.
Det var för roligt, min sann, att skåda
Hur penninglystnaden den var stor,
Och hur de skrapade åt sig båda,
Så vår sufflör som min snikna bror.

Och om det lyster er nu att höra
Hur deras pengar se'n dess gått åt
Samt hur de lefvat — nå så må göra;
Man kan ej annat än le deråt.
I hjernan tankarne högt ha farit,
Ty summan var så omåttligt stor,
Och aldrig förr de så rika varit,
Så vår sufflör som min tjoeka bror.

Det var naturligt att merg i bena
I kompani allra först de tog,
Och sedan gossarne sig förena
Samt ut i staden på nöjen drog.
Först vandra de till expositionen,
Der trängseln var så orimligt stor;
Ty hvem vill väl vara med i tonen
Om ej sufflörn och min dryga bror.

Nog kunde kärleken dem belöna,
Nog kunde de uti brudstol gå,
Så ömma blickar gaf dem de sköna,
Ty penningkarlar var båda två;

Men stackars Amor, den lilla token,
Den gången vilse med pilen for,
Ty ingen nappade uppå kroken,
Så vår sufflör som min sluga bror.

I stället endrägtigt de beslöto
På sommarnöje att slå sig ner,
Och djupt i skogen de länge njöto
De sköna nöjen oss sommarn ger.
Tillsammans lågo de jemt på ryggen,
Höll serenader för Solna kor;
Tillsammans svuro de öfver myggen,
Så vår sufflör som min lata bror.

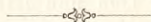
Men regnet kom och gaf jorden väta,
Och syndaflo den man såg i smått,
Och, för att gossarne rätt förtreta,
I nollgrad kändes allt som var vått.
Till staden väta de måste fara,
Och inom sig hvar och en då svor,
Att aldrig mera på landet vara,
Så vår sufflör som min sura bror.

Och så kom vintern med snö och yra,
Och frusna lemmar till skänks man fick;
Men alla vedpinnar blefvo dyra,
Och helsan sattes i dåligt skick.
Och deraf kan man helt lätt förklara
Att sista styfvern åt fanders for,
Att skaffa hjertvärmare så rara
Åt vår sufflör och min frusna bror.

Nu är det vår! Alla fåglar sjunga,
Naturen sömmar sin blomsterskrud,
Och vinterkläderna, fula, tunga,
Man lägger af uppå skaparns bud.
Men våra gossar i vinterkläder
Ännu likt björnen och vargen bor,

Fast det ej duger vid vackert väder
För vår sufflör och min snygga bror.

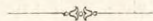
Men vänta lite! Om några dagar
Likt fjäriln de ska' förvandlas ock;
För ty recetten all sorg förjagar
För väst och byxor och sommarrock.
Och då må tro hvad de ska' bli fina
Och visa sig uti gala stor
Samt uti tärnornas ögon skina,
Så vår sufflör som min nobla bror.

Flickans klagan.

Nog har jag lagt ut krokar många,
Och det i flera Herrans år,
Men ingen man jag lyckats fånga;
Ett öde grymt mig förestår.
Ack! när man går på fyrtitalet
Hvad ensamheten tråkig är;
Fast jag ej mera fritt har valet,
Fick jag en man, nog blef jag kär.

Skall jag mitt hela lif fördrifva
I ensamhetens dystra qual?
Skall jag väl gammal jungfru blifva?
Har jag då inte annat val?
Jo! Hymens bojor skall jag vira,
Det fins väl hjälp när nöd är störst.
Mitt bröllop skall en dag jag fira,
Om ock ett barnsöl skall stå först.

Vid Lungö fyr.

Böljan glittrar, geten bräker,
 Måsen sväfvat uti skyn;
 Vindens fläkt med vågen leker,
 Solen bränner oss i hyn.
 Fröjd och trefnad! — Fram med bålen!
 Glädjen våra hjertan styr.
 Sommarn endast gäller skålen,
 Frisk och glad, vid Lungö fyr.

Men ibland, när stormen ryter,
 Regnet piskar vägg och knut,
 »Intra muros» tiden flyter
 Lika trefligt som förut.
 Låt det tjuta i hvar vinkel,
 Ingenting min hjerna bryr;
 Har jag blott en droppe finkel,
 Är det godt vid Lungö fyr.

Visserligen bo vi nära
 Gamla staden Hernösand,
 Och den räknar som en ära
 Att få skåda oss ibland,
 Men dock sällan, ty hvar vara
 Som den har är klen och dyr.
 För att våra kassor spara,
 Stanna vi vid Lungö fyr.

Der är trefligt, hvar man sätter
 Foten uppå klippans grund,

Svarta perlgryn efter getter
 Möta ögat hvarje stund.
 Inga träd och buskar hindrar
 Ögat, hvart man än det styr.
 Likt en stjerna lågan tindrar
 Allra högst i Lungö fyr.

Ljumma vindar ofta flägta,
 Doftande af strömmingstran,
 Och på djefvulskt sätt anfakta
 Jemt och samt min luktorgan;
 Men med snus — en kostlig gåfva,
 När man det i näsan styr —
 Kan man dock, det vill jag lofva,
 Trifvas godt vid Lungö fyr.

Oskuld, qvinnans skönsta gåfva,
 Skyddas här af snusk och tran,
 Fri från kärlek får jag sofva
 Tills jag blir vid lukten van.
 Fast i fiskarbyn jag finner
 Mången tärna, ung och yr,
 Kärlekstanken dock försvinner
 Jemt, gunås, vid Lungö fyr.

Köttet söker ej vår lusta,
 Lemnar själen uti ro;
 Med en biffstek dock vi pusta,
 Tagen af en sinad ko.
 Men den fastnade i strupen —
 Sådan föda jemt jag skyr —,
 Utan biståndet af supen
 Lik jag stått vid Lungö fyr.

Men så ha vi dock i ställe'
 Strömming, lax och sik och ål,
 Och så dagligen tillfälle
 Att deraf få våra mål.

Outtröttlig den krabaten
Bror min uti spiseln styr,
Lagar sjelf den rara maten
Åt sin gäst vid Lungö fyr.

Men så har han också heder
Och välsignelse från skyn,
När vår Herre skådar neder
Och mig ser så trind i syn,
Ser hur han uti mig proppar,
Långt förr'n morgonrodnan gryr,
»Uddevalla» fyra koppar
Allra minst vid Lungö fyr.

O! hur skönt när bröder trifvas
Under samma låga tak,
Utaf samma känslor lifvas,
Dricka samma glas med smak.
Ej bekymrar det oss huru
Stormen omkring knuten gnyr;
I vår stuga utaf furu
Fröjdas vi vid Lungö fyr.

Vid Gartnersällskapets sammankomst år 18—.

Skäl föreslagen af Carl Johan Uddman.

När inte mera vakan
 I sommarqvälln hörs slå,
 När vinterns hvita lakan
 Kring skog och dal läggs på,
 När blommans stängel lutad
 Mot jorden slumrar sött,
 All växtlighet är slutad,
 Naturen tung och trött,

Då gå ur Floras gårdar
 Till andra tidsfördrif
 De män, som troget vårdar
 Gudinnans skatters lif.
 I vinterqvällens sköte,
 För sammankomster bäst,
 De hålla då sitt möte,
 Då hafva de sin fest.

Ej fest i vanlig mening,
 En lärdomsfest de ha,
 Der alla i förening
 Ett krigsråd bilda ska.
 Ty huru tiden lider,
 De måste i sin tur
 Till kamp och nya strider
 Emot en karg natur.

När vinternatt försvinner
 Och vårsol blickar ner,
 När vestan makten vinner
 Och sippan blygsamt ler,
 Då står till strids han färdig,
 Då tar han i sin vård,
 En riddare så värdig,
 Sin drottning. blomstergård.

Ej nog med nordens läger,
 Han sträcker ut sin makt;
 Hvad södern yppigt äger
 Af rikedom och prakt
 Han samlar hop i leder,
 Trots nordans bistra knot,
 Och lägger så dem neder
 Inför sin drottning. fot.

Åt oss han lär dem tolka
 Det skönsta ur Guds hand,
 Dem lär han att befolka
 De mörka furors land.
 Han lär dem att klä' jorden
 I färgprakt på allt vis,
 Och skänker så åt Norden
 Ett sydländskt paradis.

Att dageligen kända,
 Det är hans tidsfördrif,
 Att frost och kyla dämpa,
 Som hotar blommans lif.
 Så omsorgsfullt ej sköter
 En mor sitt barn, som han
 Sitt blomsterbarn och möter
 Allt hvad det skada kan.

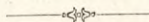
En skaparens vikarie
 I Floras blomstergård,

Han delar ut åt hvarje
Sin omsorgsfulla vård.
Hans hela lif är deras
Och deras lif är hans,
Och derutaf formeras
Den skönsta vänskapskrans.

Hvad han har sett och funnit
Uti sin verksamhet,
Hvad han i lärdom vunnit
Han nog att samla vet.
I vinterqvällens sköte
Då tåga Floras män
Hvarandra gladt till möte,
Att dela lärdomen.

En sådan dag vi skåda,
En verklig högtidsdag,
Der glädjen synes råda
I alla anletsdrag.
Nu synes Gartnern njuta
En stund så glad i håg,
Och hvila och besluta
Om nya härnadståg.

Må skaparen beskydda
Er verksamhet, ert hopp,
Må blommor kring hvar hydda
I massor spira opp.
Mig vänner nu tillstädje
Mitt hjertas skönsta mål:
Att få med lust och glädje
Utbringa Gartnerns skål.

Epigrammer med mera.

Nej, ser du, bästa bror! en sådan härlig qvinna
 Oss kommer der emot med en sylfidisk gång.
 Hvad yppig växt hon har! Så smärt och lagom lång.
 Beundra henne, bror! Hvar skall man maken finna
 I skönhet och behag? — »Hos mig, min bästa du;
 I mig du maken ser, ty vet — hon är min fru.»

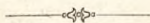
En haj en gång en sjöman tog,
 Som stupfull trilla utför kajen.
 Så nöjd och lycklig sjöman dog,
 Men »dille» fick den stackars hajen.

På balen blef Axel bekant med Lisett,
 Tre veckor derefter han fria så lätt.
 Tre veckor derefter i brudstol han klef,
 Och pappa tre veckor derefter han blef.

Hårt är att fattigdomen smaka;
 Om pengarne ej räcka till
 Och jag en sup mig taga vill,
 Så får jag tilltugget försaka.

Så arbetsam och trägen
 Jag knogar hvarje dag;
 Hvert pengarne ta vägen
 Vet fan, men inte jag.

Man påstår att endast mor Eva
 Begagnade löf, men ändock
 Jag säkert den satsen kan jäfva,
 Ty Adam begagna ett ock.

Till Elias Schlstedt 1868.

Hell dig, östervågs skald, du skärgårdens, mäsarnes älskling,
 Der på din klippiga ö lyran så härligt du slår.
 Trång är din verkningskrets, dock vid för diktande anden;
 Så åt fågeln i bur sängen ger frihetens fröjd.
 Ämmen naturen dig ger, det gungande sjömannalifvet,
 Hemmets så treffliga härd, vänskapens härliga band.
 När efter dagsmödan trött du lägger ditt hufvud till hvila,
 Tvingas af sjöfågeln dun högstämde anden till flygt.
 Isens och rimfrostens skald, och stormens, den leende vårens,
 Allting dig passar till sång, allt drar du honungen ur.
 Nöjd på din »förstuguqvist» och vän till allt skönt i naturen
 Helsar du vårsolens guld, norrskenets lågande brand,
 Helsar du sommarens dag och jagten och fisket i vågen;
 Torskarne äter du opp — känsligt besjunger dem se'n.
 Flugan, som satte sig fräckt på näsan högsommarqvällen,
 Frusen på rutan du ser, egnar dess minne en sång;
 Men när du råkar de små, som dansa i »färskinnstulubben»,
 Hämnande gudar lik ristar du runor i blod.
 När du på böljorna blå ser Rospiggens svällande segel,
 Griper du lyran fatt, sjunger om svanornas färd;
 När öfver hafsspegelns rund sig lagt kristallklara bojor,
 När öfver klippor och skär snöhvita svepningen syns,
 Klingar din lyra ändå så härligt och värmande skänker
 Lif åt den döda natur, målar oss vinterns behag.

Så uti »gammalt och nytt» du lär oss att älska och sjunga;
 Nytt har du åt oss hvar dag, gammalt det blir ej ändå,
 Ökar vår längtan blott; det förflutna är framtidens slöja,
 Visande oss hvad af dig ännu att vänta vi ha.
 Tack för de stunder af fröjd, af njutning som du har beredt oss,
 Tack för de skatter du skänkt, skatter af skön poesi;
 Enkla som skärgårdens skald, sköna som majdagens blommor,
 Äro de samtidens fröjd, kommande tider ett arf.

Midsommarfesten.

Församloms nu alla och tågen till fest,
 Till dans omkring midsommarstång.
 Se solen i gyllene skrud är vår gäst,
 Oss manar till glädje och sång.
 Så roligt det är att få ta sig en sväng
 I afton på grönskande äng!

Ja, vi skola alla, när solen går ner,
 Med glädje i ringdansen gå;
 Ja, vi skola dansa tills solen den ler
 Å nyo från himmelen blå. —
 Kom, gossar och flickor, och tag er en sväng
 I afton på grönskande äng!

Så, spelman, birfila nu på din fiol,
 Att glädjen står högt upp i sky.
 Nå, Olle, hvad gör du med An²-Gretas kjol?
 Låt bli att så flickorna bry! —
 Kom, tagen i handen och svängen omkring,
 Kring midsommarstången i ring!

Nå, Anna! nå säg, hvarför smyger du
 Med Anders till småskogen bort?
 Säg, vill du ej dansa? Du dansa ju plär,
 Och midsommernatten är kort. —
 Kom, svängen uppå edra lurfviga ben!
 Till skogen i kunnen gå se'n.

Nå fy, Jan! jag tror att du stallukten har
 Än qvar i peruken? — Stor sak
 Om också en smula deraf sitter qvar,
 Så ha vi ju högt upp till tak.
 Och flickorna räds ej för stallukten här,
 Ty vanan blir menniskan kär.

Se nu kommer far med en rykande bål!
 Ur vägen! — Hjelp gubben du, Pehr! —
 En krona är gubben; det minsta ej snål,
 Och därför vi ha honom kär. —
 Kom hit I som törstige ären, er sätt,
 Så skola vi ta oss en sqvätt.

Nå, Greta! det rätt är att du ej är blyg,
 Du tömmer ditt glas der helt trygg,
 Men Anna hon står ju och smuttar i smyg
 Hos Anders der bakom hans rygg. —
 Jag säger er till: Den som ej dricker ur,
 Hon ger mig en kyss! — Eller hur?

Kom, gossar, så hissa vi farsgubben vår;
 Ut armarne sträcken, så der!
 Och dugtigt, så att vi helt högt honom får;
 För mycket det alls inte är.
 Hurra! pappa lilla! — Tag dugtiga tag,
 Så hissa vi ännu ett slag.

Men solen förgyller re'n majstångens topp,
 Och midsommarnatten är slut.
 Säg! skola vi leka en lek alla? — Stopp!

Vi ta sista paret; spring ut.
 När turen är min, nog jag kniper min tös:
 I benen är djefvulen lös.

Nej pass, Jeppe! pass du! lång näsa du får;
 Jag knep nu din tös i ett språng.
 Rör bättre på benen, ty eljest du står
 Som enkling och ropar hvar gång.
 Se nu, Stina Lisa, är turen hos dej;
 Spring dugtigt, han fångar dig ej.

Se här kommer mor. Se nu bullar hon opp
 I gräset sitt kaffe med mer.
 Ack, se hur det ryker ur snöhvitan kopp!
 Kom flickor och sätten er nu.
 Vi karlar, vi hålla oss helst till en knorr
 Eller också en konjak helt torr.

Men se'n på en stund vi till sängs oss bege,
 Och syskonbädd skall det nu bli,
 Med gossarne ytterst och flickorna de
 Emellan, och jag midt uti.
 Der sjunker jag neder och slutet blir bäst
 Uppå denna landtliga fest.

Precist som vi gjorde.

Jag Emma har älskat i månader två,
 Af fadren jag henne begärde till maka
 Och ja fick jag genast. Det kan man förstå,
 Det anbudet ville de icke försaka.

Men gumman hon stötte på gubben: »Se på
Hur ömt de betrakta hvarandra, de två!
Precist som vi gjorde.»

När tal och välsignelse lidit till slut,
En vink åt sin gubbe helt tyst svärmor gifver,
Och svärfar förstår den; de smyga sig ut,
Och ensam med Emma i kammar'n jag blifver.
Men gumman står utanför dörren och lyss.
»Det smäller! — Nu gaf de hvarandra en kyss!
Precist som vi gjorde.»

Och ögat hon spänner mot dörrhålet ner:
»Tyst, pappa! Jag skall för dig allting beskrifva.» —
»Hvad göra de älskade barnen?» — »Jag ser
Det börjar re'n på intressantare blifva.
Nu håller han henne så troget i famn,
De hviska hvarandra så sälla vid namn! —
Precist som vi gjorde.

Jag tycker jag blir liksom flicka på nytt,
Ty allt är så likt som då du till mig fria'.
Så roligt det var, fastän tiden har flytt
Jag mins hur du sade: 'Min söta Maria.' —
O himmel, du pappa! Hvad är det jag ser!
De sjunka i soffan så lyckliga ner!
Precist som vi gjorde.»

Läcket.

Till Fredrik Anna kärlek bar
 Och sökte ständigt honom vinna,
 Men fåfång hennes önskan var —
 Han älskade en annan qvinna..

Ej visste hon att re'n han var
 Med fröken Emelie förlofvad
 Och att de skulle bli ett par
 Samt att hon var med ring begåfvad.

Men hon fick veta det, och då
 Med harm hon utbrast: »O, ni fräcke,
 Som mig bedragit! — Båda två
 Ha spelat under samma täcke.

Dockorna.

Emma lekte jemt med dockor,
 Då hon liten var och späd,
 Sydde dem så vackra sockor,
 Strumpor, kjolar till och med.
 Syskonbädd hon åt dem bädda,
 Der de lågo famn mot famn,
 Och hon pyssla om dem; Hedda,
 Rosa voro deras namn.

Och sin fröjd den lilla hade
 Åt de snälla dockorna.
 Tjugu gånger hon dem lade,
 Innan de låg' riktigt bra,
 Tjugu gånger hon dem klädde,
 Innan de va' klädda nog,
 Tjugu gånger hon dem ledde
 Eller i en korgvagn drog.

Och hon växte upp, blef fager,
 Fjorton år hon fylde snart;
 Då en aning henne tager,
 Som för hvarje dag fick fart.
 Utaf Hedda kjol'n hon tager,
 Sömmar byxor, näpna, små,
 Som på dockan nu hon drager,
 Väst och halsduk likaså.

Och mustascher små och nätta
 Hon på dockan ritade,
 Och hon tillät Rosa sätta
 Sig ibland på Heddas knä,
 Och hon tyckte det var roligt
 Att få sitta och se på
 När som dockorna förtroligt
 Fingo pussas då och då.

Än med dockorna hon lekte,
 Fastän tvenne år förgått.
 Se'n hon bäddat, hon dem smekte,
 Lät dem hvila der så godt
 Uppå kuddar, näpet sydda,
 Rosa som en liten fru,
 Bredvid den mustasch-beprydda,
 Som agera' mannen nu.

»Ack, hvad det är skönt och roligt»,
 Sade liten oskuld då.

»Se tillsammans hur förtroligt
 Nu de ligga båda två.
 Men jag tror ändå det vore
 Nöje utaf större slag,
 Om hon riktig gosse vore
 Och jag vore Rosa, jag.»

Bonden.

Och bonden så glad i sitt sinne for
 Till Stockholm, den kungliga staden stor.

Han skulle uppsöka sin hjertans kär,
 Som i några år hade tjenat der.

Och genast till kärestans hem det bar,
 Men flickan ej fanns, ty hon flyttad var.

»Och hör du nu, bonde, vänd hem igen,
 Ty aldrig du råkar din hjertans vän.

»En annan till älskare har hon fått,
 Är fin som en drottning och bor i slott.

»En grefve så hög hon har till vän,
 Till hembygden ej hon kommer igen.»

»Dä va' vella fan! — Har hon ändrat sinn'?
 Förvånad jag rifver kalufsen min.

»Har Cajsa nu brutit vårt trohetsband?
 Vid afskedet tog hon mig trofast i hand.»

»De händer blott grefvar nu kyssa få
Och när hon går ut dragas handskar på.»

»De ljusblåa ögon då falska var,
Som kunde bedraga en trogen kar!»

»I ögon med gulddramar nu hon ser;
Mot grefven de blicka så milda ner.»

»Hvar har jag min Cajsas? — Jag strax på stund
Med henne knyter det äkta förbund.»

»I slottet en plats henne grefven gaf. —
Gångar du dit, så drag stöflarne af.»

»Nej, aldrig jag lägger stöflarne af;
De skola följa mig allt i min graf.»

Men bonden bedröfvad till slottet gick,
Och Cajsas i siden han skåda fick.

»Lägg bort denna grannlåt, min hjertans vän,
Och kom med mig åter till byn igen!»

»Nej, hör du nu, bonde, jag säger dig,
Att aldrig du får till din hustru mig.

Usch, fy! Skall jag smutsa min fina hand
Och trampa i åkern i smuts och sand?»

»Förr, Cajsas, för det du ej fruktan bar.» —
»Det var på den tid, då jag piga var.»

»Hvad är du väl nu? — Ingen ring du bär.» —
»Ring behöfs ej. — Näringsfrihet det är.

Jag är väl ej fru, men jag är mamsell
Och mår som en brud ifrån morgon till qväll.»

»Allt hvad du älskar hos mig skall du få,
Sylta och pannkakor, stora och små.»

»Jag aldrig äter den maten nu mer;
Fågel och viner aptit mig blott ger.

»Nej, aldrig till landet med dig jag far!
Här är det så bra, och ett barn jag har.»

»Och har du ett barn, så hör med besked:
Om jag tager kon, följer kalfven med.»

»Usch, bonde! du är så grof uti mund;
Packa dig genast ifrån mig på stund.»

Och bonden, bedröfvad, från slottet gick,
Men tolfmans Anna till hustru han fick.

Nu lefva de lyckligt och barnen fem
Strö glädje och trefnad i bondens hem.

Se'n Cajsas hon lefvat i sus och dus,
Sin bostad hon fick på ett arbetshus.

Kalkakningen.

Flickor! säg, vill ni, så skola vi åka
Ute i mänskenet kälke en stund!
Muntrare är det än sitta och träka
Här uti kammaren dagarne rund.
Backen är jemnad och rät som ett snöre,
Här ska' vi fara som pilen utföre.

Anders, tag kälken och åk du med Greta,
 Anna och jag på den här kälken är.
 Håll bara fast er, ty nu ska' ni veta,
 Att uti blinken det utföre bär.
 Raskt nu till saken och fort utför backen,
 Eljest jag kommer och tar er i nacken.

Husch! hur det hviner! — Nej, frukta ej, Anna,
 Jag håller säkert och det som en björn
 Snart ä' vi nere, re'n kälken vill stanna;
 Der invid alträdet taga vi törn.
 Sitt stilla, jag skall så lätt upp dig draga
 Och åter en utflykt tillsammans vi taga.

Nu jag mig lägger på magen, och sedan
 Skall du få sätta dig gränsle uppå.
 Sätt ena foten på hvardera medan
 Och håll i nacken uppå mig också;
 Så ska' vi utföre flyga, min dufva!
 Ryggen får känslor så varma och ljufva.

Hvem är den snobben som står der och hänger,
 Mager och skelögd och prydd med pince-nez?
 Jag tror, min sann, att på flickan han blänger;
 Undan, ur vägen, ditt snobbiga få!
 Tölper! jag borde på fläcken dig mörda,
 Som sneglar så på min dyrbara börda.

Tusan, bror Anders! Nu styrde du illa!
 Kan du ej styra — åt skogen det bär.
 Tumla i drifvorna, du och din lilla;
 För sådana saker så säker jag är.
 Ligg ni och kafva i snö och i yra;
 Här se ni en som kan konsten att styra.

Hejsan, min tös, nu vi utföre sträcker —
 Kjortlarne far öfver hufvudet nu;
 Hela min synkrets blott mörker betäcker —

Drag dem tillbaka, jag styra ej ser.
 Skynda dig, Anna! — Nu kan jag ej hjälpa! —
 Pang! i en snödrifva hastigt vi stjelpa.

Kors för sju tusan! det gick på minuten —
 Hufvudet fastnat i kjortlarnes nät.
 Fjedrarne sitta som betsel i truten;
 Nu är jag fångad, en riktig förtret.
 Blif dock ej rädd, jag får ingenting skåda;
 Mörker och tjocka kring ögonen råda.

Ändtligt befriad jag dagen får skåda,
 Se'n i minuter jag der legat snärd. —
 Kom, Anna, vända vi hemåt, vi båda;
 Hvad säger du om vår lustiga färd? —
 »Jo, om vi falla vid något tillfälle,
 Så bör det bli på ett varmare ställe.»

Frieriannonsen.

I tidningen jag satt en dag
 En frieriannons så skön,
 Och i densamma hade jag
 En enkel och en hjertlig bön,
 Att någon tärna ung och snäll
 Min lefnad ville göra säll.

Min tanke var i början så:
 »Skall jag väl våga ett försök? —
 Jag kanske inte svar kan få
 Och min förhoppning går i rök.»

Men våga vinna är min sats
Och därför fick annonsen plats.

Nå, döm om min förvåning, då
Jag in uppå kontoret klef
Och massor af biljetter små
I stora packor varseblef.
Uti en säck jag pressa dem
Och pustande bar bördan hem.

När jag dem stjelpte på mitt golf,
Af mysk det stank helt vidt omkring;
Jag bröt och läste genast tolf,
Och der stod många rara ting
Om hvar jag möten kunde få;
Der fanns min sann att välja på.

I en biljett det stod så grannt
Om ömma känslor, kärlek sann;
Det säkert var en guvernant,
Som ville knipa sig en man,
Och mötet var vid månens sken
En qväll i Humlegårds-allén.

En ann' biljett var mera djerf;
Med klåparstil hon skrifer så:
»Att giftas är ett lofligt värf»,
Och ber att möte med mig få
Uppå sin kammare en qväll —
Det säkert var en symamsell.

En lapp med kråkfötter uti
Jag bröt och läste. Der stod blott,
Att fru hon gerna ville bli
Och kunde sköta hushåll godt. —
Det var en mö från kökets ort,
Hon stämde möte i en port.

På papper hvitt och blått och rödt
 Jag bröt och läste fler också,
 Att jag till slut blef riktigt trött
 Och tänkte helt förnuftigt då:
 Om jag på alla möten går,
 Halft annat år ej ens förslår.

Och jag fick genast en idé;
 Till mina vänner gaf jag bud: —
 »Om en dusör ni mig vill ge,
 Så skänker jag er hvar sin brud.» —
 Men ack! ej något svar jag fick,
 Till mötena jag ensam gick.

Till Nybron stälde jag min gång,
 Att se hvad lyckan gaf för slag.
 En temligt hygglig tärna lång
 Med ros i handen mötte jag.
 Det var min gamla flamma, vi
 Gick tigande hvarann förbi.

Och vidare jag åter gick
 Till andra möten om igen.
 En tärna jag i sigte fick,
 Som önskade att bli min vän,
 Men se det var en dame d'amour,
 Som efter männer gick på lur.

En krögerska jag råkade,
 För tredje gång hon enka var;
 Hon neg så djupt, och språkade
 Att himlen utsett oss till par.
 Jag henne fann rätt intressant,
 Ty tusen hade hon kontant.

Hon sa' att hon den rätta var
 Och att så skickadt var af Gud,

Som henne huldrikt utsett har
 Att bli min väna, hulda brud.
 Men intet svar hon kunde få;
 Det fans ju fler att välja på.

Se'n jag på källarn fått en »kläm»,
 Till annat möte gick min väg;
 Hon sjöng så mildt om Bethlehem,
 Om huru våra själar steg
 Tillsammans upp till lambets land
 En gång i hymens sälla band.

Det var för starkt. — Hon trodde på
 Att jag var stenrik, jag, förstås,
 Och hoppades att en gång få
 Det multum, som fans i mitt bås,
 Kanske en kvarts, en half million,
 Till gåfvor åt vår stadsmission.

Till andra möten nu det bar:
 En verklig fröken mötte jag;
 Af gammal adel flickan var.
 Till mig hon hade stort behag
 Och ville ta mig oförskräckt —
 Att hjälpa upp sin magra släkt.

En enka sedan mötte jag,
 Hvars mun gick som en väderqvarn —
 »Om vi oss gifte, i ett tag
 Jag pappa blef till åtta barn,
 Så söta oskuldsfulla små.» —
 Hon bad mig noga tänka på.

Ett annat möte fick jag se'n,
 En dugtig tös med robust skick;
 Men henne kände jag igen
 Från de familjer der jag gick —
 Hon hade ammat andra små
 En sex, sju gånger eller så.

Än flera möten var jag på,
 Men lyckan ville ej bli min;
 Jag tänkte jemt och ständigt så,
 Och lika glad i själ och sinn':
 »Fast hoppet hittills mig bedrog,
 Så får jag väl den rätta nog.»

Från tull till tull, från trakt till trakt
 Jag luffat hela sta'n omkring,
 Men på min stora friarjagt
 Jag ännu vunnit ingenting.
 Nu har jag tre par stöflar nött,
 Men ännu ej den rätta mött.

Kläderna.

När Adam och Eva, olydiga blifna,
 På kunskapens träd lärde ondt liksom godt,
 Från lustparkens fröjder de blefvo fördrifna
 Samt miste den gåfva af oskuld de fått.
 Och Eva hon rodna', när barbent hon flydde,
 Och blygsamt mot marken hon ögonen slog;
 När Adam han skämta' och grymt henne brydde,
 Ett fikonalöf att sig skydda hon tog.

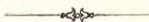
Det fikonalöfvet har märkvärdigt blifvit
 I människoslägtets annaler alltså,
 För ty det har första impulsen oss gifvit
 Att skyla vår corpus, så skröplig och klen.
 Och ej var uppfinningen då så oäfvnen,
 Fast tiden förändrats och modet också;
 Man skyler ej mera med löf eller näfven,
 Mer skyddande plagg man nu hänger uppå.

Men hvad som var bisak hos Eva, har blifvit
 En hufvudsak allt sedan nålkonsten steg,
 Ty kläderna verkat att menniskan klifvit
 På fåfångans breda och syndiga väg.
 En gyllene åsna med vördnad betraktas,
 På skalet bedömer man kärnan ini,
 Och skal, som ej lyser, af mängden föraktas,
 Om skönaste kärnor än funnes deri.

Dock bör man ej kläderna derföre klandra —
 Ett nödvändigt ondt, hvarvid man blifvit van.
 För tusan! man kan väl ej barfota vandra
 På lifvets af törnen besällade ban'.
 Och rodnaden se'n, som så pryder de sköna,
 Med kläderna kom den, det vet jag bestämdt.
 Den satsen med säkerhet kunna vi röna:
 Man rodnar ej för det, som skådas alltjemt.

Se dessa förtjusande tärnor framsväfva,
 Och se dessa lejon, så stolta de gå!
 Hvad hade de varit, om inte mor Eva
 I forntiden löfdrägten funnit uppå? —
 Från folk uti kojor och dito på troner
 Hvad bråk blott att skydda den klena fysik.
 I klädernas tusende variationer
 Man ser huru menniskoanden är rik.

Ja, hell dig, mor Eva, som konsten oss lärde,
 Och hell fader Adam, som orsaken var!
 En gåfva så nyttig ni oss ju beskärde,
 Ett minne så länge planeten fins kvar.
 Men kläder och moder må fritt variera,
 Ombyttas, förändras från släkt och till släkt,
 Dock aldrig i verlden begagnar man mera
 Vår stammoders lätta och billiga drägt.

Det sorgliga afskedet.*

Två älskande sutto vid Brunsvikens strand,
 Der kärlek besjöngs utaf myggen;
 De höllo hvarandra så trofast i hand
 Och böljan den slog dem i ryggen.

De skulle nu skiljas, de älskande, åt
 Och afskedets timme var inne;
 Och ögonen, röda och sura af gråt,
 Hon torkade jemt med en pinne.

Ack, aldrig man skådat ett afsked så svårt:
 Förtvifladt de händerna veko,
 Och snyfta' tillsammans, och sucka' så hårdt
 Att Roslagstullsbergen gaf eko.

Ja, hade hon sett denna kärlek så stark,
 Det afskedet uti det fria,
 Hon gjort en roman uppå tusende ark
 Vår stora Maria Sofia.

Der sutto små sparfvar högt upp på hvar gren.
 De sågo de älskande gråta;
 Så greto de äfven, att buskar och trän
 Och löf blefvo sura och våta.

En käring helt nära, som plockade svamp,
 Fick skåda den väldiga sorgen;
 Så gret hon så bittert, att plötsligt hon damp
 Mot marken och krossade korgen.

*) Två verser anekterade.

En hare, som satt i en buske, så blyg,
 Det afsked så svårt månde röra;
 Han fälde de stridaste tårar i smyg
 Och torka sitt öga med öra'.

En yngling, som tog sig ett stärkande bad
 På hinsidan Brunnsvikens stränder,
 Om afskedets smärta en sorgesång qvad
 Och simma' med hopknäpta händer.

Ett hjonelag trätte helt nära den tull,
 Men såg huru tårarne sqvätte;
 Så greto de äfven för sällskapets skull
 Och sqvätte och vätte och trätte.

Ack, allt i naturen var fullt utaf gråt,
 Från örn till den flitiga myra,
 Ja, solstrålen sjelf kändes fuktig och våt
 Och luftkretsen doftade syra.

Vid afskedets bittra, högtidliga stund —
 Nej, aldrig jag glömmet den scenen, —
 Hon sög sig förtviflad fast vid hans mund
 Och hängde och sprattla' med benen.

Nu skyndade älskaren sig ur den park
 Och våga' ej se sig tillbaka;
 Men ack! hennes smärta och sorg blef för stark:
 Hon dåna' så stränderna skaka.

Och lifspusten tvärt från den sköna försvann;
 Till tidningen tänkte jag sända
 En enkel berättelse, rörande, sann,
 Om hennes förskräckliga ända.

Balén.

Och när det blifver den tjugufjerde,
 Går Evelina på sällskapsbal;
 Den dagen maten hon ej förtärde,
 Att kunna visa sig nätt och smal.
 På Sörmlandsgatan den balen blifver
 Och flickan der så behagligt klifver,
 Och under armen hon håller visst
 Från Svea garde en lång gardist.

»Min lilla flicka», han hviskar sakta,
 »Tag mig om lifvet — jaha, så der —,
 Så ska vi valsa; men bara akta
 Att du ej trampar min liktorn här.» —
 »Åh nej», hon svarar, »det är ej farligt,
 Ty om jag trampar, så sker det varligt,
 Och jag skall säga dig, lilla vän,
 Att jag ej trampat din liktorn än.»

Nu blinda Kalle begynner balen,
 Han på fiolen ett stråkdrag tar;
 Och vips de flyga så lätt i salen,
 Så fast omslutna, det såta par.
 De ä' så sälla, de ä' så glada,
 Och flägtar kän's utaf pigpomada,
 Och alla gäster i salen stå
 Med stum förvåning och se uppå.

Men slut är balen och tid att vända
 Till hemmet åter vid midnattstund,
 Och uti köksspiseln ljuset tända
 Och smörja sig utaf hjertans grund,

Samt sedan språka en stund förtroligt —
 De ha så trefligt, de ha så roligt. —
 Om nio månader ungefär
 En späd rekryt hon på armen bär.

Kyssten.

Efter balen sömnen skänkte
 Hvila åt en ung sekter,
 Och i sömnen drömmar sänkte
 Så behagliga sig ner;
 Ty han tyckte att den sköna,
 Han i valsen förde, hon
 Skulle nu hans nit belöna
 Med sin hand och en million.

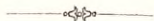
Och han log så godt i drömmen,
 Ty så tydligen han såg
 Hur den stora gyllne strömmen
 Af dukater blanka låg
 I hans egen kassakista;
 Och en våning, stor och grann,
 Der betjening ej fick brista,
 Hästar, åkdon egde han.

Och han såg sin unga maka
 Som en drottning i sitt slott,
 Och han tyckte sig få smaka
 Lifvets fröjd i rågadtt mått.
 Och hvar björn, förr styf i nacken,
 Såg han nu så ödmjukt stå

Der med näsan emot backen,
Och han såg så nöjd derpå.

I en ljuf förtjusningsyra
Slumrar han den hela natt,
Drömmer endast om sin dyra
Älskarinna och sin skatt,
Om den sköna, goda saken —
Skuldfri och ett eget hem;
Och han reser sig halfvaken
Och han kysser — gissa hvem?

Mötte honom lyckans stjerna,
Som sin älskling icke glömt?
Var det väl den unga tärna
Som han älskade så ömt?
Eller svärfar, som nu lemnar
Summan han så lätt förtjent,
Som hans lefnadsbana jemnar?
Nej — en slottskanslibetjent!

Fantasier på sjön.

På rygg, så nöjd i hågen,
Jag uti båten låg,
Och vaggades af vågen
Och uppåt himlen såg,
Der liksom hvita svanor
Det lätta molnet sam
På sina ljusa banor
Igenom etern fram,

»O, den som finge fara
 Dit upp, der molnen gå!
 O, den som finge vara
 Der uppe i det blå!» —
 Så låg jag der och tänkte
 Och ögonen jag slöt —
 Hvad fantasien skänkte
 Med himmelsk fröjd jag njöt.

Jag tyckte tvenne vingar
 Sig fäst vid skuldran min,
 Och hastigt jag mig svingar
 I himlasalen in —
 Jag ej behöfde vänta
 Vid dörren en sekund,
 Ty Sancte Per ej glänta',
 Han öppnade på stund!

»Stig in med muntert sinne,
 Min bror», han sad' och log,
 »Ty herrarne der inne
 Ha väntat länge nog.
 Der råkar du på vänner
 Kring bälens glada rund,
 Dem du till namnet känner
 I broderligt förbund.»

Men hvilket sken mig blända',
 När jag i salen kom;
 Jag höll strax på att vända
 Till dörren åter om;
 Ett sken mer klart och pryddigt
 Än solens i sin glans;
 Det syntes ganska tydligt
 Att gasbolag ej fans.

Dock allt det der jag glömde,
 När ljufva toner flöt;

Den skönsta dröm, jag drömde,
 Med sinnet fullt jag njöt.
 Jag trodde att min hjerna
 Förtrollad skulle bli,
 När tjusande hvar tärna
 Mig sväfvade förbi.

Och vid ett bord jag skåda
 Von Braun bredvid Kexell,
 Och midt emot dem båda
 Satt Hallman, glad och säll;
 Vid sidan, med sin luta,
 Satt Bellman der också,
 Han sjöng och syntes njuta
 Af glaset då och då.

Och gamle Wadman äfven,
 Uti sin slitna rock,
 Han slog mig tvärt i näfven:
 »Välkommen, syndabock!
 Här finnas inga björnar,
 Här skall du trifvas bra!
 Med glädje här man törnar
 Emellan bordena.»

Till bordet han mig förde,
 Och artigt fram jag klef,
 Der Hallman satt och rörde
 I bålen med en slef:
 »Här får jag presentera
 En yngling, nyss anländ,
 Bekantskap att formera —
 I fosterbygden känd.»

Och upp steg en i sänder
 Och bad mig sitta ner;
 Vi kramade så händer
 På ärligt svenskt manér.

Och snart vi sutto samman
 Omkring den fyllda bål,
 Der alla drack med gamman
 Den sist anländes skål.

Och för att äfven lysa,
 På snus jag genast bjöd;
 Men alla börja nysa,
 Att det i salen ljöd.
 Ej underligt: från snuset
 All fuktighet gått bort,
 Ty utaf himlaljusset
 I hast det blifvit torrt.

Hör på, din tjocka bengel,
 Sånt skräp du bjuder på!
 Rop genast hit en engel,
 Låt honom dosan få,
 Och under molnen fara
 Och hålla strunten der
 Ett par minuter bara,
 Till dess det fuktigt är.

Och ut jag dosan sträckte,
 Men plums i sjön det bar,
 Fast squalpet mig ej väckte
 Utur min dröm så rar. —
 Så sutto vi och tömde
 Den ädla nektaren,
 Och ej jag heller glömde
 Att ständigt prisa den.

Men nu försvann pokalen
 Och blef ej mera spord,
 Men strax bredvid i salen
 Jag såg ett dukadt bord
 Med himlarätter granna,
 Allt hvad man ville ha.

Nu måste jag besauna
Att här man trives bra.

På snöhvit duk sig breder
Så gudaskön en syn,
En sådan präktig tjäder
Som endast fins i skyn.
Med fröjd jag strax mig laga'
Att gripa verket an,
En läckerbit att taga,
Men — här min dröm försvann.

Fy f—n! så varmt det brände
På näsa och på mund.
Hvad var det väl? — Jag kände
En egen smak på stund. —
En måse uti höjden
Var den som till min harm
Mig sände ner den fröjden
Att smaka fågel varm.

De älskande.

Mörk och kall är vinterqvällen,
Bore sänder ifrån fjällen
Snö och storm i massor ned;
Ej en stjärna i det höga
Leder vandrarn med sitt öga
På hans dystra vandringsled.

Hvem går der så oförvägen
Uti qvällen, och så trägen

Midt igenom drifvorna?
Ung och kraftfull tar han färden
Öfver diken, öfver gården
Till sitt hjertas kärestå.

Elden i hans hjerta bränner,
Ej han rusk och kyla känner,
Raskt han vandrar jemt framåt.
Der, der ljus i fönstret brinner,
Är hans mål och nu han hinner
Glädtigt målet för sin stråt.

Och han inom dörren träder,
Ut han sina armar breder:
»Anna, kom intill mitt bröst!
Dyra flicka, vill du blifva
Min och mig ditt hjerta gifva?»
Frågar han med eldig röst.

Kärlek hennes blick förklarar,
Rodnande så ömt hon svarar
Med en ton så innerlig:
»Dig vill jag mitt hjerta gifva,
Din jag vill för evigt blifva,
Tänka, drömma blott om dig.»

Mörk och kall är vinterqvällen,
Bore sänder snö från fjällen,
Stormen genom rymden far;
Men i kammaren der inne,
Armomslutna, nu vi finne
Ett förlofvadt lyckligt par.

Ordensstjernen.

Som nu ett rykte har börjat spöka,
 Dess ursprung bryr jag mig ej att söka,
 Nog af, det går öfver hela sta'n, —
 Och dumt är det utaf sjelfva fan, —
 Att landets fader vill mig förära
 En liten stjerna, så grann, att bära.
 Sant är kanhända det ryktet, men
 Sant är det ock att jag afslår den,
 Af orsak, som väl jag känner bara,
 Men som för eder jag vill förklara:
 Ej har jag råd till att ge igen.
 Det blefve genast en allmän sägen
 Att »klicken» smugit sig kjortelvägen
 Uppå mitt bröst, och det går ej an
 För mig, som hofman ej blifva kan,
 Som aldrig öfvat mig i att krypa
 Och nådemälen från höjden nypa,
 Och aldrig verkat det minsta grand
 För älskad konung och fosterland.
 Det är för snillet han den mig gifver,
 Fast för mig gåfvan en börda blifver
 I fall jag tager den mot, ty vet
 Det strider emot min blygsamhet.
 Hvad vore följden? — Från alla kanter
 Blef invitering till gamla tanter,
 Att skrifva verser om ack! och ve!
 Och vattnas ur utaf squalpig the.
 Nog skulle damerna mig berömma,
 Med kinder röda, med blickar ömma,
 Och tänka: »Ack, hvilken snillrik karl,

Som stjernan uti belöning har! »
 Det skulle gräma mitt blyga sinne,
 När hvarje mö önskade ett minne,
 Och min peruk rakt åt skogen gick;
 Kinesisk skulle till slut jag fick.
 Jag vore ständigt och jemt generad
 Att visa mig öfverallt skalperad;
 Den enda trösten jag då fick ha,
 Att håret gömdes af tärnorna.
 Och upp till slottet jag måste resa,
 Mot golfvet skrubba min stackars näsa
 Och tituleras helt kort för du
 Af landets fader och af hans fru,
 Just jag, som duskaper icke känner
 Med några andra än mina vänner,
 Med hvilka jag invid bälens rand
 Har brorskål klingat med glas i hand.
 Men när jag ändock betänker saken,
 Så, om jag hängde den der på baken,
 Nog skylde den ett och annat håll,
 Der jag ej råd haft att nyttja nål.
 Den sköna saken dermed då vunnes,
 Att ingen skugga uppå mig funnes,
 Blott dager fram, bak och rundt omkring —
 Ett fenomen uppå jordens ring.
 Som solen drager de små planeter
 Och de med svansar prydda kometer,
 Så drog jag alla kring min person,
 En snillets kung på en tiggarttron.
 Men den ej visste åt hvilken ända
 Han skulle sig med sin dyrkan vända,
 Fick säkert deraf ett obehag
 Ibland, kanhända af värre slag;
 Men nog bortlades den fula smaken
 Att tala illa om folk på baken,
 Det vore nytta med stjernan; då
 Jag kanske tog den och äfven två.

Och se'n en sak, när jag ock betänker
 Att fosterlandet det ära skänker,
 I sanning villrådlig det mig gör
 Om jag ej stjernan dock taga bör.
 När Times, La Presse och journaler flera
 För häpna världen utbasunera:
 »Ett ljus har uppstått i Svea land,
 Hvars bröst bepydes med ordensband.»
 Hvad lif det blifver i alla länder,
 Turister hamna vid Sveriges stränder,
 Församlade kring den hela jord,
 Att se den frejdade skald i nord.
 Det blef ett välstånd förutan like,
 Ty pengar inflöt i Svea rike,
 Och allt det silfver ur landet gick,
 Med dubbel ränta det återfick.
 Det vore nyttigt för fosterlandet,
 Och därför tar jag mot ordensbandet
 Med mera skäl än en stinn grossör,
 Som stjernan får och ej vet hvarför.

Så skall jag lefva af alla firad
 Och få min hjessa med lagrar virad,
 Tills ändtligen efter ödets lag
 Mitt lif bortflygtar en vacker dag.
 Gråt, Svea, då öfver det som skedde,
 Men gläds åt äran han dig beredde,
 Som hela verldsdelens gunstling var
 Och ordensstjernan så älskligt bar!
 Hvad då planeten har utaf värde,
 Konstnärer, skalder och andra lärde,
 Församla sig för den stjernans skull,
 Att hålla tal på min döda mull.
 För alla saker, jag efterlåter,
 Man bringar pengar i landet åter,
 Ty på auktion skall då allting gå,
 Till fabelsummor de ropas på.
 Der syns en ädel och guldsmidd furste,

Bland Tysklands store kanske den störste,
 Betäckt med stjernor och ordensband
 Och mina strumpor i ena hand. —
 Och der han synes, den spanske granden,
 Så allvarsam, uti ena handen
 Bär han min löskrage, kysser den
 Och torkar sig uti ögonen. —
 Men der hur säll och hur lycklig vorden
 Han då tycks vara, den ädle lorden,
 Som med förklarad och tårfyld blick
 Min gamla skjorta i byte fick. —
 Men Sverige? Det fick väl utan blifva,
 Om staten då ej vill anslag gifva,
 Att något rädda och ropa in —
 En gammal snusstrut, som varit min.
 Och i museum, väl konserverad,
 På bästa platsen den blir placerad,
 Med gyllne inskrift, så lydande:
 »Den struten tillhört en riddare
 Och trubadur i den höga norden,
 Hvars rykte sträckte sig omkring jorden.
 Ack, detta minne blott landet har —
 Att rädda mer det för fattigt var!»

Locken.

Jönsson tänkte en gång taga
 Sig ett godt och läckert mål;
 Sjelf han skulle det tillaga,
 Just därför var han ej snål.

Ifrån torget så han förde
Hem en purjolök så lång,
Rötter — allt hvad hörde
Till en god och skön buljong.

Uti spiseln nu hans gryta
Synes uppå elden stå;
Löök och rötter deri flyta
Och han ser så nöjd derpå.

Och han syns i grytan sticka
Koppen ner med välbehag;
Men han kan ej soppan dricka,
Ty ännu den var för svag.

Fast han åter koppen tömde,
Ville det ej bättre bli.
Inte underligt, han glömde
Lägga något kött deri.

Moses.

Och Moses till källaren vandra' en natt
 Helt sent, för att qvällsvarden få.
 »Herrn kiper, nu giff mich den matsettel fatt;
 Vat finnes att äta uppå?»

»Herr Moses all maten snart uppätit har
 Och snart ska' vi stänga igen;
 Blott fläsk är det enda som än finnes kvar,
 Och står här på matsedeln än.»

»Ach! strik ut det fläsket und lamschtek sätt dit
 Und giff mich so schen ein portion,
 Men micke! ganz micke! ti jach har aptit
 Und feler ej mot religion.»

Och Moses han sluka' en väldig portion
 Och dito en till i en stöt,
 Och gnuggade händerna, mot religion
 Han visste att icke han bröt.

Hustrun med fyra män.

Jag vill sjunga nu en sång
 På en ynkelig gång
 Om en hustru, som hade fyra männer,
 Hvilka allesammans dog
 Och med fröjd till himlen drog,
 För att kunna bli skilda ifrån henne.

Första mannen dog af sorg,
 Ty han dog i Göteborg;
 Der är ledsamt och tråkigt till att vara.
 Aldrig fick han någon frid,
 Hvarken natt ell' ljusan tid,
 Bara sorger fick den stackar'n erfar.

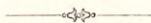
Andra mannen ock en dag
 Dog så ynkeligt af slag,
 Ty han dog för sin hustrus båda händer.
 Si hon bultade bastant,
 Och si det gick så galant —
 Aldrig mera från himmelen han vänder.

Stark och duktig som en björn
 Var den tredje, men fick törn, —
 Usch, hans lif, det var allt för eländigt.
 Aldrig fick han någon mat,
 Knifvar, gafflar eller fat,
 Aldrig fick han heller sofva anständigt.

Men den fjerde han var klok,
Som den lärde i sin bok,
Han var klok som den försigtiga skraddarn;
Fjorton dar förr'n bröllop stog,*
Lag* han ner sig sjelf och dog —
Han blef räddad, och si döden det var räddarn.

Hören, ynglingar och män,
Medan ni ä' fria än,
Hvilka olyckor som eder kan hända:
Gift er aldrig en smul,
Hvarken sommar eller jul,
Ty det hafver en förskräckeliger ända.

* Obs. stockholmska.

Gubben i mån'.

I, jordenes parfvar,
 Som upp till mig blicken,
 Som der nere larfvar
 Och verser mig skicken, —
 Min tack jag er gifver
 Hjertinnerligt gerna
 Och städse förblifver
 En vän uti mån'.

En ann' må orera,
 Jag brukar helst tiga;
 Men nu för de flera
 Poemer, som stiga
 Hvar afton så sköna
 Mot himmelens fäste,
 Med tack er belöna
 Vill gubben i mån'.

Så snillen som dårar
 Mig vänskap bevisar,
 Med löjen och tårar
 Man ständigt mig prisar.
 Man gör promenader
 Så gerna i qvällen
 Och ger serenader
 För gubben i mån'.

I, men'skor, som föddes
 Till glädje i verlden,
 Ack! hvarför förströddes
 Den af er på färden?

I tårar så mången
 Sett till mig i qvällen,
 Och sorgen stämt sången
 Till gubben i mån'.

I mänskenet sitter
 Och längtansfullt skrifer
 Den blåstrumpan vitter,
 Som ogift förblifver;
 I verser hon klagar
 Att hoppet bedrages.
 Den sången behagar
 Ej gubben i mån'.

Och han der, som längtar
 Till skuggbilder bara,
 Som trånar och trängtar
 Bland stjernor att vara,
 Som stundligen jagas
 Från verkliga glädjen,
 Den narren beklagas
 Af gubben i mån'.

Men du, hulda tärna!
 Till älsklingens möte
 Du ilar så gerna
 I skymningens sköte,
 Att honom få sluta
 Till klappande hjerta.
 Att du måtte njuta
 Vill gubben i mån'.

Från nobis så glada
 Ses gubbarne tåga
 Med näsor som bada
 I drufvornas låga.
 Så glad jag då blifver
 Af sympati bara,

Och lykta då gifver
Dem gubben i mån'.

Men icke ni skåda
Mitt anlet' beständigt,
När mörker bör råda
Jag drar mig behändigt
Tillbaka, och sedan
Dras nattmössan öfver,
Och då blir det nedan
För gubben i mån'.

Nattfantasier på Carl den trettondes torg.

Nej, jag är inte full
 Om jag trillar omkull,
 Något ranglig, det gör ingenting.
 Huru f—n kan man stå
 När som jorden skall gå
 På ett dygn hela axeln omkring.

Här är svårt till att stå,
 Här ej duger att gå,
 Allt jag skådar på dansande fot.
 Se hur stjernornas här
 Dansa ringdansen der,
 Sjelfva husen mig törna emot.

Den der käns nog igen,
 Jacobs kyrka är den;
 Se den tar sig en svindlande sats.
 Inte passar det der;
 Du, som är stationär,
 Bör stå kvar på din vanliga plats.

Nej, se kungen också,
 Med de lejonen två
 På hvar sida, som arfvingen gaf.
 Käre vän, nicht så fort,
 Du kan släppa en l—t,
 Usch, jag känner re'n lukten deraf.

Der är stora allén,
 Mellan grönskande trä
 Vill jag ta mig ett ögonblicks rast.
 Utaf allt detta här
 Rent förvirrad jag är,
 Men hvart hin tog du vägen i hast?

Se vårt präktiga slott,
 Som i åratals stått
 Som en prydnad för hufvudsta'n der.
 Nej, det var för besatt!
 Hvar fick slottet jag fatt?
 Det ju sjelfva dramatiskan är.

Der syn's månen i skyn,
 Blek och vattnig i syn',
 Det var lustigt, der synes en till,
 Dito två, dito tre,
 Dito fler kan jag se:
 Det är sju minst, och ingen står still.

Ta mej tusan jag vet
 Hvad vår lilla planet
 Skall med sju stycken månar i släp!
 Kanske Skaparn oss gett
 Dem därför att han sett,
 Att vår gaslysning endast är skräp.

Aj, för fan! nu fick jag
 Uti ryggen ett slag,
 Hvem var det som mig slog? Åh, vet hut!
 Dansa, jord, bäst du vill,
 Här jag ligger nu still,
 Att se efter när dansen tar slut.

Hvad min gumma skall bli
 Rädd för allt trolleri,
 Som passerar på denna vår jord.

Jag får hem mig bege,
 För att lugn henne ge,
 Men jag tror att jag blifvit förgjord.

Hvad jag känner mig klen;
 F—n anamma er, ben,
 Som ej stödja det minsta min kropp!
 Hur försöka jag vill,
 Får jag dock ligga still;
 Jag ej kraft har att resa mig opp.

Allting svartnar i skyn,
 Det blir mörkt för min syn,
 Det blir svart som den svartaste palt.
 Der en måne försvann,
 Der försvinner en ann'!
 Slut på bal, slut på stjernor och allt.

Det var rasande svårt
 Till att ligga så hårdt, —
 Ligga illa mig alltid har grämt.
 När till hushållet jag
 Ger ut pengar hvar dag,
 Bör jag också få ligga beqvämt.

Kära mor, hvar är du?
 Kom och pussa mig nu!
 Kom och pussa din gubbe på mund!
 Det är skönt i vår säng;
 Ska vi ta oss en sväng?
 Nej, jag tror att jag tar mig en blund.

(Somnar in på torget.)

Adjunkten.

Och godsegarn sade till prostens adjunkt:
 »Min vän, är ej lifvet i prostgården tungt
 Och besvärligt?

Hvar bonde i socknen er älskar, och vi
 Af hjertat er önska att ni måtte bli
 Komminister.

Ni vet att min fru har en sällskapsmamsell,
 Och flickan hon sörjer från morgon till qväll
 Utan ända.

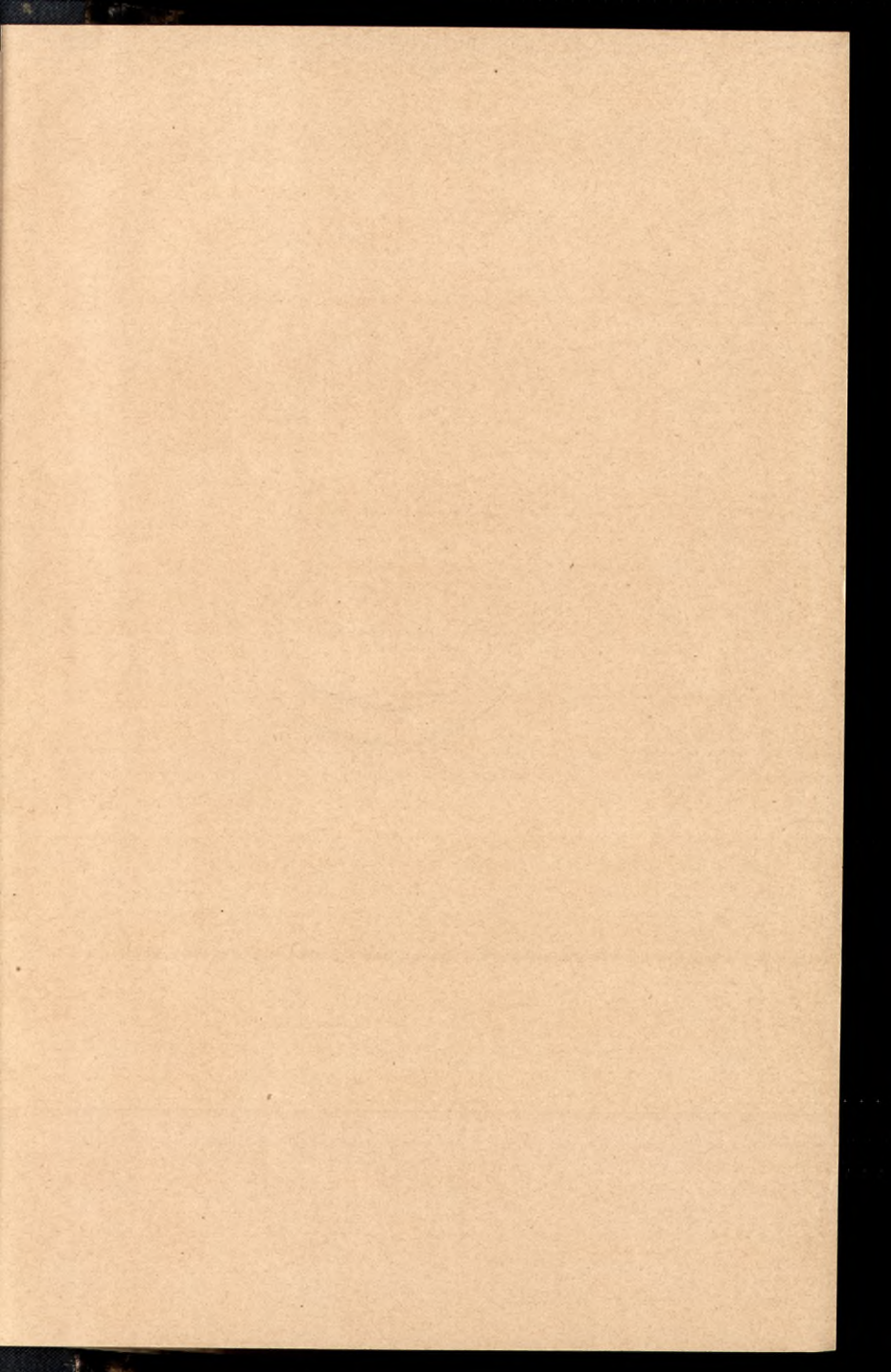
Tag henne till maka och platsen ni har
 Och blir på en gång både make och far
 Uti rappet.»

»Jag tackar så mycket, ers välborna nåd,
 Men kan blott till hälften begagna ert råd,
 Det om sysslan.

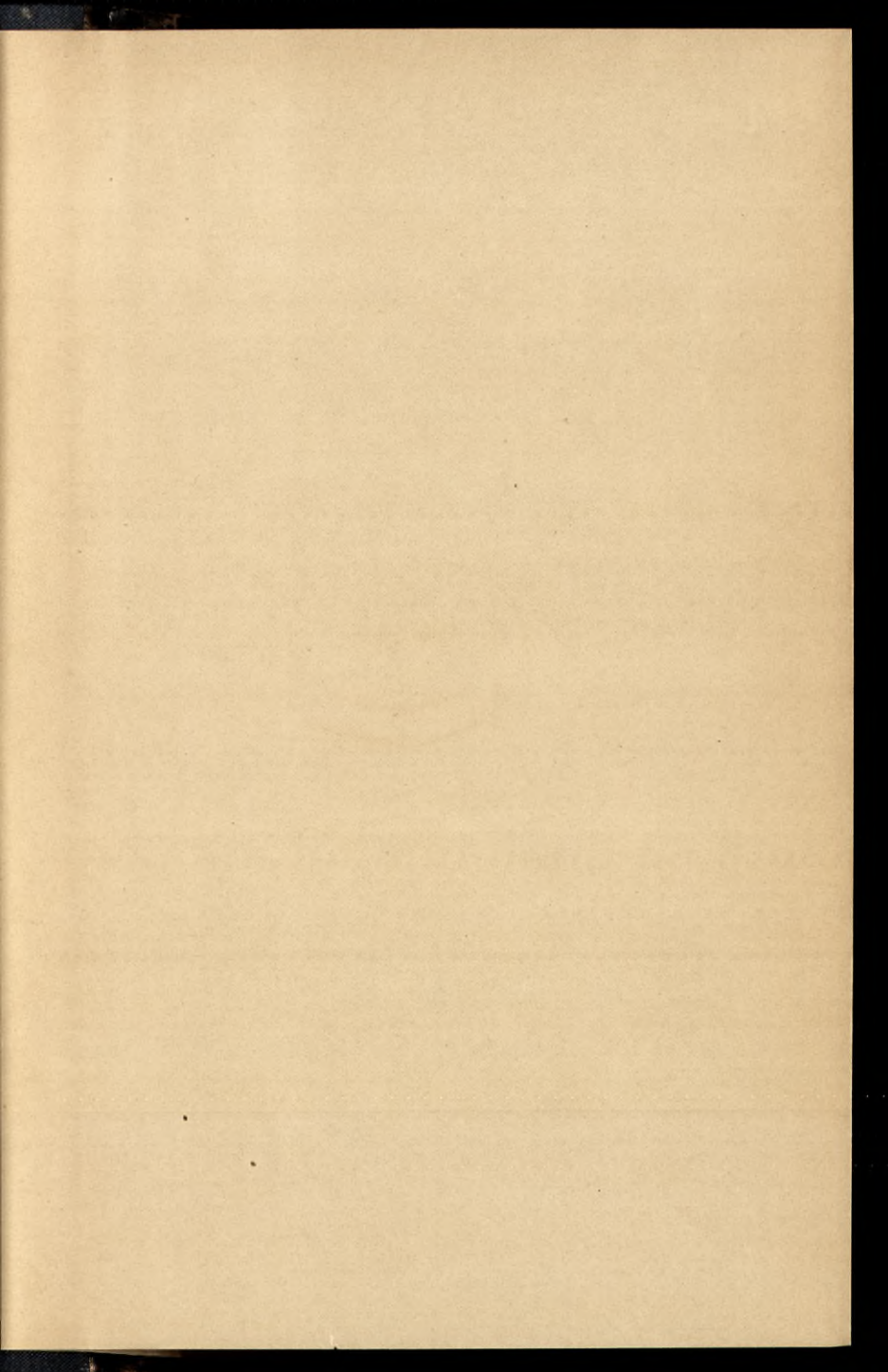
Er dotter jag älskar, hon håller mig kär,
 Och för samma orsak jag henne begär
 Till min maka.

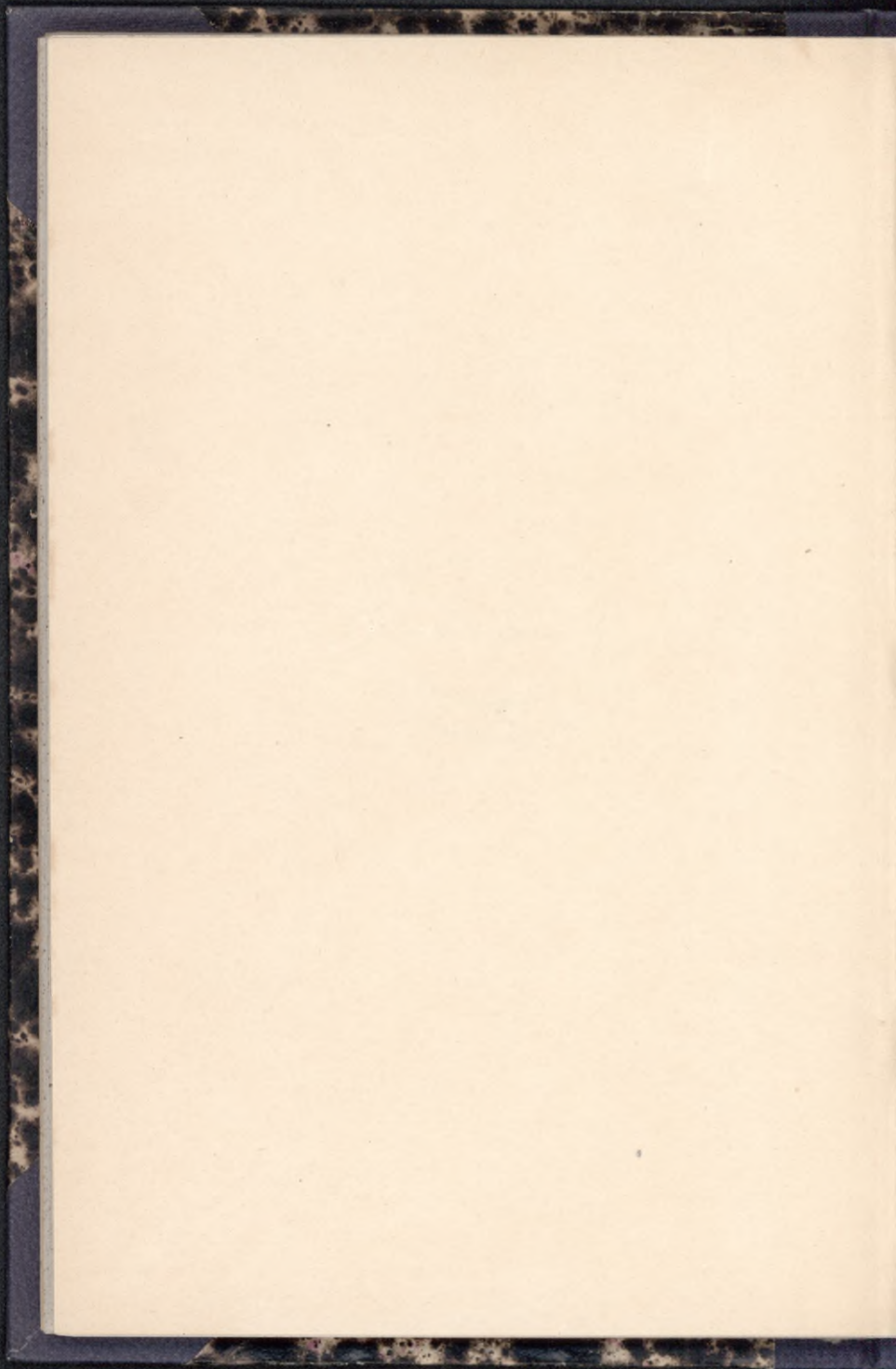

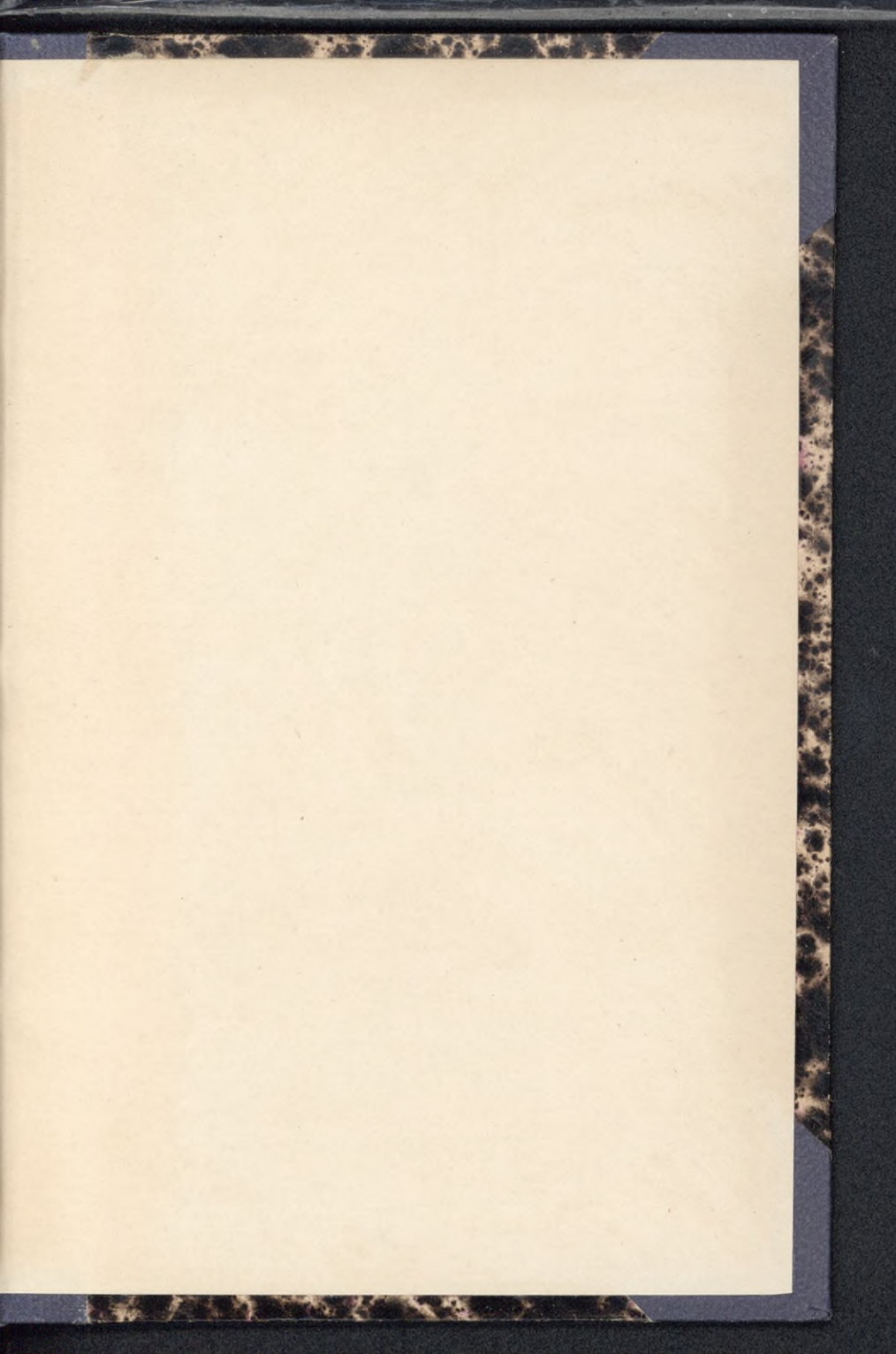

Pris: 2.00.

UPPSALA UNIVERSITETSBIBLIOTEK

16000

002916598